

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Zulma, Sylphen, Matilda, Donna Eleonora og Don Juan eller Spansk Elskov, Ismael og Zora og Prøven : Sex Fortællinger, tilligemed en lille Afhandling om Forskiønnelses Driften hos det smukke Kiøn : Ogsaa en Nytaarsgave for Damer.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : paa S. Poulsens Forlag, 1796

Fysiske størrelse | Physical extent:

[2], 180 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

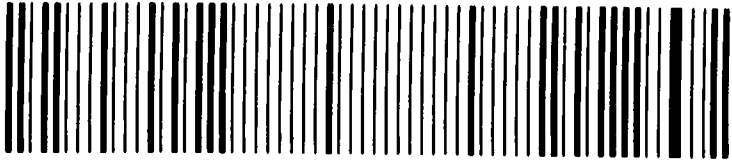
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-23.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

+Rex

1 1 57 0 8 00806 5

Zulma, Sylphen, Matilda,

Donna Eleonora og Don Juan

eller

Spansk Elskov,

Ismael og Zora og Prøven.

Sex Fortællinger,

tilligemed

en lille Afhandling

om

Forskiønnelses Driften

hos

det smukke Køn.

Ogsaa en Nytaarsgave for Damer.

Kjøbenhavn, 1796.

Paa Høstboghandler E. Poulsens Forlag.

Et Par Ord

til

Forerindring.

Udvalgte af disse sex Fortællinger ere tagne, et ans

mærket ved enhver især; et Par af dem ere tils

deels originale, tildeels oversatte, og den sidste liksom,

nemlig Proben, er ganske original.

Udvalgte

Iblandt alle de litteraire Vahre, hvilke nu ved
Nytaarstid, til det smukke Kions -Underviisning og
Fornoielse, salbydes paa næsten alle Bøens og
Bøisens Boglader, finder denne Samling vel ogsaa
sine Læserinder.

3 u l m a .

Jeg levede som Fange blandt de Wilde, der beboe
Dronokos deilige Bredde; men Visheden om, at
jeg snart vilde blive udløst, forskaffede mig dog
nogen Frihed hos dem. Ved mit lange Ophold i
deres Land, havde jeg erhvervet mig Færdighed i
deres Sprog, og min nære Omgang med en af
deres Ældste havde gjort mig til hans fortræf-
lige Ven.

Hans Alder kaldte og berettigede ham til
Regjerings-Forretningerne; thi da den første
Grundvold til al borgerlig Forening, Eiendom,
var ubekiendt for disse Wilde, saa valgte de, ved
deres nomadiske Levemaade, dem til deres Overs

hoveder, som ved lang Erfarenhed havde lært at forskaffe sig Livets daglige Underholdning.

Jeg opvaagnede en Morgen ved Parmen af frigerigste Instrumenter: jeg troede, at en nye Krig var brækket løs, men den Gamle, som tog mig i Beskyttelse, kom til mig og sagde: "Denne Dag er den bitterste i mit Liv; jeg er kaldet til at aflægge en smertelig Prøve paa min fuldkomne Hengivenhed til mine Medborgere; kaldet ved min Alder og ved Skiebuen, at affige Dom over en, som er anklaget. Denne sørgelige Pligt paa-ligger syv af os. Man siger, at den Misgierning vi skulle undersøge, ikke kan undskyldes; men veed mit' senderrevne Hjerte ogsaa med Vished i det Hjeblik, da min Stemme skal fælde Dødsdommen, om det ikke misbruger Menneskets Rettigheder over Mennesket, om det ikke gjør et Indgreb i den guddommelige Hevn? Naar jeg har affagt denne Dom, faaer jeg dig ei at see i otte Dage; thi det er hos os en indført Skik, at Dommerne, naar de have affagt en Dødsdom, blive indsluttede en heel Uge igiennem; efter hvilken Tids Forløb, de igien komme sammen, for enten at stadfæste eller forkaste deres Dom.

I dit Land undersøger en anden Ret den første
 Kiendelse; her apelleres fra Borgeren til Menne-
 sket, fra det dødelige Indtryk til den evige
 Samvittighed; og vi velsigne denne Indretning,
 fordi den ofte har formildet og tilbagekaldt stren-
 ge Domme. — Følg mig, min Ven, ind i Kred-
 sen, hvor Sagen skal afhandles i hele Folkets
 Nærværelse. Du vil finde, den anklagedes Fa-
 milie, at være mere bekymret over den Dom,
 der skal fældes, end den anklagede selv; thi vore
 Love fordømme for evig et straffkyldigt Barns
 Forældre, og ikke sielden omkomme de i vores
 Udrøkener af Elendighed og Mangel paa Hjælp.
 Dette Forældrenes sørgelige Ansvar er en af de
 Fordomme, som vi (*) have tilfældes med Eder.
 Saaledes blive ofte de meest skjulte Vildfarelser
 foretrukne de naturligste Sandheder! Alligevel
 var det maaskee hos os nødvendigt, at forsøge
 alle Midler til nærmere at forene Slægtsskabs-
 baand, da Staten ikke kan have noget almin-
 deligt og bestandigt Opsyn, formedelsk vort om-
 staa-

*) Saaledes staaer der i Originalen, men formodentlig
 er Negationen: ikke, glemt.

flakkende Liv. Man maa bedømme denne Straf paa den opstigende Linie, som man vil, nok, at den har havt denne gode Virkning. Kom altsaa med mig, hør med den største Opmærksomhed paa de forskjellige Grunde, som man vil komme frem med, og dersom du skulde finde, at den Forbrydelse, som 'jeg er villig til at forfordømme, kan undskyldes, da aabne du strax mine Øine, for at du kan spare din Ven den ulægelige Smerte, at have myrdet Uskyldigheden.

Jeg fulgte den gode Gamle til den store Glette, hvor Folket var forsamlet. Det forundrede mig, at være i Nærheden af saa overmaade stor en Forsamling af Mennesker, uden dog at mærke den mindste Støien. "Alle samle de deres Tanker," sagde den Gamle, "ved Synet af Ulyksaligheden og Døden; og disse ellers saa uforsærdede Helte, udgøde Taarer ved en Fare, som de ikke skulle dele."

Jeg tog min Plads bag Dommerne midt i Kredsen af det omkringstaaende Folk. Længere borte saae man et Latonustræ, omplantet med Cypresser; paa en af dets Grene hang en Bue.

Til dette Træ pleiede man at binde Forbryderne, naar de vare dømt fra Livet. Pige for Dommernes Sæde, ophævede sig i en halv Maane, en Plads for Klageren, den anklagede og dens Familie. Jeg traad nærmere, og blev strax vaer paa et af Riis flettet Dække et ungt Menneske, hvis Bryst var igiennemboret af en dødelig Piiil; hans Blod flød ikke mere, Lemmerne vare kolde og stive, men aldrig havde jeg seet saa megen Skønhed. Jeg fornem paa engang en Følelse af Beundring og Smerte; mine Taarer fløde for den smukke Ungkarl, som om jeg havde kiendt ham, medens han endnu var levende. Det er den dræbte, sagde man mig. Afsky for Morderen opfyldte min Siel. I mit Hierte var han allerede fordømt. Ved Ungkarlens Side sad Moderen; hun trak det halve bort af det Elser, som skjulte hendes Ansigt; men hendes Smerte tillod hende i lang Tid ikke at fremsføre et Ord; hendes Sønns Navn, det søde Navn Fernando, lod nogle Gange igjennem hendes Læber. Midt under hendes afbrudte Suk, syntes mig, at jeg hørte hende beskyldte en ung Pige, ved Navn Zulma, for hendes Sønns Død. De

omkringstaaende mærkede min Forbauselse, og forklarede mig den nedtrykte Moders afbrudte Tale.

I dette Dieblif traad Sulma frem. Det første jeg slog Dinene paa hende, gjorde hendes Ulykkelighed det stærkeste Indtryk paa mig; langsom gik hun frem, og lod mig faae Tid til at betragte hendes deilige Ansigtstræk; men det Indtryk, som stod malet deri, bemægtigede sig min hele Siel, og meddeelte den vexelvís hendes egen Siels Bevægelse.

Du gik hun forbi det skrækkelige Træ, som var bestemt til hendes Død, og standsede lidet, for at betragte det; men i hendes Ansyn mærkede jeg blot en alvorlig Opmærksomhed, ingen uroelig Sindsbewægelse. Hun hilsede sine Dominere med Verbødighed og Værdighed, og da hun nu vendte sig hen imod den Plads, hun skulde indtage, og blev Fernandos døde Legeme vaer — da giktræde hendes Lemmer, hendes Fødder vaklede; hun maatte støtte sig paa en Væg, som hun førte med sig. Du vilde hun nærme sig den ulykkelige Gjenstand, da hun saae den trostørløse Moder, som før tilbage af Ekraft ved at see hende; hun standsede, sukkede dybt, syntes med den højeste

ste

ste Grad af Anstrængelse, at holde sin flygtende Siel tilbage, og begyndte saaledes.

"Erværdige Kone," talde hun først til Fernandos Moder, "tilgiv, om jeg ei tiltaler dig, dig allene; mine Dine tør ikke heste sig paa den Gienstand, som dine Arme indslutte; endnu er det mig nødvendigt at leve; endnu er det ikke Tid at see derhen; jeg maa retfærdiggjøre mig, for at spare mine Forældre den Skiændsel, der følger med min Død; jeg bør og jeg kan gjøre det for mine Dommeres og det forsamlede Folks Dine; men du, ulyksalige Moder, som elskede ham saa høit, du maa lade dig nøie med min Død. Nei, de faa Ord, som jeg skal fremføre til mit Forsvar, skulle sikkerligen ikke formere din Smerte; Vee mig, isald jeg saarer dit Hjerte, isald jeg ikke soles forud, og undgaaer alt, hvad der kan gjøre det ont. Hvad kunde det hjælpe mig, selv at have lidt saa meget, naar jeg ei havde lært at skaane andres Lidelser!"

Her tang hun et Dieblif; men snart fremstod hun for sine Livs- eller Dødsdommere, og syntes at ville qvale alle de Bevægelser, som ere skabte til at opvække Medlidenhed.

"Mit

"Mit Livs-Dommere," saa talde hun, "jeg er det, og allene jeg, som indstødte den blodige Pæl i Fernandos Bryst; og eders Love domme mig til at dø. Alligevel anseer jeg mig ikke Skyldig for Gud. Store Folk, du skal strikende mig; I Vælde, I Dommere, I maa høre Lidenstabs Stemme tale; tilbagekalder Erindringen om eders Ungdom, og lader en udførlig Fremstilling af mine Fornemmelser forklare eder denne sidste, utroelige Katastrophe. I begræde alle Fernando; I tænke eder hans Yndighed, hans Talenter, hans Tapperhed; ach! I have Ret; ingen af eder turde ligne sig med ham, endog naar Stolthedens høieste Ruus berusede eder; i sin Ungdom var han geraadet i spansk Fanaenskab, og havde hos dette kultiverte Folk lært hiine frygtelige og forfærlige Konster, som vovelviis enten bringe os under Naget, eller fængsle os; men hans stolte Siel kunde ikke fordrage de europæiske Loves Evang; han vendte tilbage til vort Skiod, for igien at komme til Naturen, og, for ei længer at være adskilt fra den, ved Indretninger, der blot synes at ville bringe den nærmere til Fuldkommenhed.

hed. Erindrer eder den Dag, da han, ved Hielp af den nye Kunst, som han havde lært hos vore Fiender, vandt Prisen paa Jagten, og da han med Uvillie rødmede ved en Seier, som han ei havde sin legemlige Styrke at takke for. I dette Land, hvor Loven ikke gjør nogen Forskiel, vidste Fernando at forskaffe sig Veniets Herredomme, og uden at forlange det, uden at Folket havde tiltænkt ham dette ærefulde Fortrin, gjorde Mængden instinetmæssig Plads for ham, hvor han kom frem, for at lade ham passere igjennem og for desto bedre at betragte ham. Man fulgte hans Skridt, ikke af Underdanighed, men for ikke at forlade ham. Hans uimodstaaelige Vnde virkede paa eder alle, som høre paa mig, paa eder I gamle, paa eders Børn, ja endog paa dem, som kunde være berettigede til at misunde ham sin Lykke og Størhed. Enhver var hans Ven, førend han tænkte paa, at blive hans Medbeiler."

"Ach begræder ham endnu længe! thi hans Liv var eders Noes; hans Død er en Sørgedag for Verden! Men Verden maa forgaae, naar Lidenfkaaben byder. Den Storm, som hemmeligen

gen

gen reiser sig i det inderste af Hjertet, river Naturen løs fra dens Fængsler. Alting synes roeligt omkring mig, jeg allene veed, at Jorden ryster, og at Afsgrunden gaber under mine Fødder."

"J beundrede Fernando; men i mit Hjerte opstod en øm Følelse for ham; jeg trangte mig ind iblant Mængden, hvor man meest nævnede hans Navn. Naar en Stemme lod: Fernando leve! saa slog jeg Øret ned, for at igientage disse Ord; jeg fulgte alles Exempel, og bævede dog derved, af Frygt for at blive bemærket; jeg turde ikke haabe, at gjøre saa megen Vold paa mig selv, at mit Udraab kunde lyde som den blotte Enthusiasme; jeg raabte: Fernando leve! og ved min Haand er han død. Ja det var alleneſte Kjærlighed som kunde myrde ham; hvorledes kunde Gud have afstedkommet ſig en Ugierning!"

"Fernando ſaae mig, lagde Mærke til mine, nu ukiendelige Anſigtſtræk, diſſe Træk, ſom bære Præg af hans Død; han talde til mig. Ach den Dag, da hans forſte Ord trangde ind i mine Ører, er endnu ſaa nærværende for min Siel,
at

at denne Erindring næsten grændser til Glæde; min Urolighed, min Forlegenhed interesserte ham; han anstillede sig, som om han ikke giettede hvad den opvakte hos mig; han søgte at behage mig, som om han kunde have Tvivl om min Kierlighed. Han niedeelte mig alle de Kundskaber og Jagttagelser, han havde indsamlet paa sine Reiser; gjorde mig bekiendt med Europæernes Skrifter, og det er hans Underviisning, som jeg har at takke for, at jeg med saa levende Farver kan afmale eder min Ulyksaligheds forfærfelige Billede. Jeg opsnappede med Begierlighed Fernandos Lærdomme; min Hukommelse tabte ikke det mindste Spor deraf; Tonen i hans Stemme indgravede hvert Ord i min Siel. Hans heftige Bestræbelser, for at danne min Forstand og mit Hierte, syntes mig at være den tilforladeligste Grund til hans evige Bestandighed; han vilde, saa at sige, indvæve mig i sine egne Iders Bæsen, forme mine Tanker efter sine, og give mine Følelser samme Anstrøg og Farve, som sine. Han vidste, at jeg maatte have været fød paa nye, for at kunde leve uden ham. Han vidste det, at Zulma ikke fandt hos sig

nogen selvstændig Kraf, til at rive sig løs fra sin Fernando! Eftertanke, Overlæg, Ideernes Gang, fort alt, hvad der gikr Mennesket til Herre over sig selv, var hos mig Fernandos Værk, og kunde selgeligen ikke sætte sig op imod sin Skaber. Foreningspunkten for alle mine Tanker, Maalestokken for alle Gienstande var for mig — Fernando!”

”Derfom min Siel voldsom var bleven bortreven fra hans, med hvilken den udgiorde Ret, saa havde den sunket tilbage til Fortvivlelssens Intet.”

”I Førstingen var det Farlige ved min Tilstand mig ikke ubekendt; jeg følte, at min Lidenfkaab tiltog hver Dag, og da jeg neppe selv var Herre over det sidste Diebltk, da jeg maaſkee kunde have behersket den, saa besluttede jeg at meddele Fernando selv de Bekymringer, som jeg havde Grund til at giøre mig i Henseende til ham. Jeg bad ham om, at følge med mig ind i Grandſkoven, som støder til Oronofos Strandbredde; der udsøgte jeg et øde Sted, hvor intet Menneskes Trin kunde forstyrre vor fortryllende Eensomhed, og der var det, at jeg,
i Him

i Himlens Nærværelse, der var klar, som min Siel, og ved Strømmen, der var i Bevægelse og uroelig, som den, gjorde min Elsker følgende Spørgsmaal: Jeg veed intet om Mennesket, og om dets Skiebne; det er Ungdommens voldsomme Lidenſkab, som opvækker mig af Barndomssøvn; og mig ahner en Lykſalighed, der modſiger det, som der ſiges om den menneſkelige Naturs Ufuldkommenhed; naar Hiertet kan tage imod ſaadanne ſøde Følelſer, ſaa ſpørger jeg dig, hvad er der da ved Kjærlighed, ſom man har nødig at frygte for? Hvorfor er den ei, ſaavel den gamle, ſom den unges Guddom, det første Haab, det eneste Ønſke og den almindelige Driveſtier til Verdens Opholdelſe og Beſtyrelſe?"

"Fernando ſvarede mig blot i almindelige Udtryk, uden at ville oplyſe mig om Lidenſkabernes Natur, klagede over Menneſkenes Ufølsomhed, og ſvoer, at ville elſke mig evig."

"Hør mig," afbrød jeg ham, "hør mig Fernando! derſom du paa nogen Maade uden mig kan være lykkelig, er dit Hierte og fuldkommen piſ paa, at det ikke kan leve uden mit, da lad mig
fare;

fare; jeg elsker dig, dog er det ikke længe siden, at denne Gælelse behersker min Siel; endnu har den ei omskabt mit Væsen, endnu finder jeg ikke Sporene af dine Trin paa alle Stier. Endnu har Cædvane og Kierlighed, disse ved første Nærfast, saa modstridende Kræfter, ikke forenet sig til at gjøre mig til deres Slave; men naaer du engang tillader mit Hierte disse Ord: Fernando! forlad mig aldrig, saa er det forbi med min Selvstændighed. Dog da Menneskets Hierte er uafhængig af dets egne Forsætter, saa kræver jeg blot af dig en Ted, som du let kan holde, en til alle Tider muelig Betingelse. Sværg mig, at du, ved den mindste Ahnelse, om at din Siel vil begynde at opløse sig fra min, og endnu førend jeg kan mærke dit Hiertets Forandring, vil skienke mig Døden: Dette Ord kommer dig til at gyse. O! Fernando du gyser i utide. Da jeg talde om Vankelmødighed og Ubestandighed — da burde du skielve for mig. Vort med denne falske Medlidenhed, for hvilken Enden paa mit Liv ere mere skrækkelig, end min Fortvivlelsses evige Bedvarenhed. Fernando, Fernando, o! dersom vi ikke havde forstaaet hin-

hinanden! Fernando beroligede mig, ved de smæste Forsikringer, som hans Kierlighed indgav ham; og hvilke min Kierlighed var villig til at tage i den meest udstrakte Mening. Nu forsvandt Forældre, Venner, Fædreland, alt for mine Dine. De besværligste Reiser og Tog, de med den største Omhyggelighed udsøgte Villigheder, alt, hvad min ved Kierlighed fordoblede Siel, kunde udtænke til Fernandos Lyksalighed, det bortødslede jeg paa ham. Jeg kunde fremføre for eder utallige Handlinger, som kunde gjøre Naarstand paa Taknemmelighed og knytte de smæste Baand imellem Baabenbrødre og Venner; men naar man engang har opofret sit Hjerte til en vis Gienstand, hvad Værd have da de sammenfødende Tilfælde? de fordeelagtigste Leiligheder til at vise sin Hengivenhed, hvorved adskille de sig da mere eller mindre fra hverandre?"

"Den lidenskabelige Kierlighed afsmaler sig ganske i sig selv: ingen af de Virkninger, den frembringer, kan lignedes med den; man finder dens Straalers almægtige Kraft blot i den eneste Brænd-Punkt, som forener dem."

"Alligevel maa jeg med saa Ord udmærke
 nogle Træk af min Historie: Gengang blev Fer-
 mandos Moder ført bort af den Flods Vølger,
 som besugter og beskiermer vort Land, og var alle-
 rede næsten omkommen, da jeg styrtede mig efter
 hende, kæmpede med Strømmen, og neppe be-
 holdt saa mange Kræfter, at jeg kunde trække
 hende til Landet. I det Dieblif, da jeg havde
 reddet hende, kom Fernando: — her er din
 Moder, raabte jeg til ham, jeg har levet længe
 nok. Med disse Ord forlod min Bevidsthed mig.
 Da jeg var kommen til mig selv igien, laae Fer-
 nando for mine Fødder, og takkede mig, for at
 jeg havde frelst hans Moder. Med den Glæde,
 at finde hende igien, forenede sig allerede hos ham
 den Lykke, at see hende reddet ved mig. Hans
 Kierlighed afmalede sig i hvert Diekast, talde
 igiennem enhver Tone, og beherskede hans hele
 Væsen. Ach, dersom hans Stemme nu kunde
 opløste sig, Kulde den da ikke være berettiget
 til at spørge mig, om han ikke, i det mindste i
 hine søde Dieblifke, var bleven min Belgiorer ved
 den behagelige Maade, paa hvilken han udtrykte
 sin Taknemmelighed? Grusomme, burde du
 have

have beruset et Hjerte, som du vilde forlade, med flige guddommelige Glædes Følelser? Burde du paa flig en Maade forberede mig til de Smærter, som ventede paa mig, og kunde min Siel midt i Vellystens Henrykkelser, samle nogen Kraft imod den indstrømmende Ulykfsalighed."

"Engang lykkedes det for Bagtalelsen, at faae eder til, for en kort Tid at miskiende Fernandos Fortienester; I turde beskylde ham for, at være i Ledtog med eders Fiender, og at have udfæstet en Plan, til at levere eder dem i Hænderne: I gysede; ja I havde besluttet hans Død; den største Forbrydelse for alle, undtagen for Zulma. Min hestige Kierlighed stoffede alle eders Paapassere, og unddrog ham eders Forsølgelse. Troer ei, at jeg tilbagekalder Erindringen om hine Tider, for at beskylde Fernando for Uafnemmelighed."

"Det være langt fra, at jeg vil kalde det Velgierning, som stæede af mit Hjertes uimodstaaelige Drift! men naar jeg nu ser denne samme Fernando, hvis Liv jeg har kjøbt ved en tusindfold Opofrelse af mit, myrdet ved min egen Haand; saa betragter jeg mig selv med

Forundring, saa anseer jeg mig, som min egen Fiende, saa veed jeg ikke mere, hvor og hvorledes jeg lever; saa maa jeg først lægge Haanden paa mit bankende Hjerte, og føle, hvorledes det endnu fortæres af den samme Lidenstabs Gld, for at overbevise mig om, at det er mig selv; for at kiende mig selv igien, midt iblandt de skrækelige Modsigelser af mine Hølelser og Lidelser."

"Jeg fulgte Fernando i alle de Udørfener, hvor eders grusomme Dom tvang ham til at skule sig et heelt Aar igiennem. Der, i hiine tørre, ufrugtbare Egne, leed han ofte Mangel paa Livets første Nødvendigheder; o! hvor leed jeg da for ham. En Kilde, et Palmetræ, som vi sandt, var en Høitid for mig. Undertiden lødde jeg, medens han sov blødt i mine Arme, mit lange Hoved-Haar, og udbredede det over hans Ansigt, for at beskytte det for de brandende Sol-Straalet. Jeg veed ei, om jeg selv leed noget paa dette qualfulde Sted; saa meget veed jeg blot, at min eeneste Forretning, mit eeneste Haab, var at lindre nogle af hans Lidelser, og at Erindringen om dette hele Aar, blot har efterladt sig hos mig Indtrykket af den-

denne eneste Fornemmelse. O I nøgne, truende Klipper, I brændende Sandstiver, paa eder allene hviler de sidste Erindringer om min henfarne Lyksalighed! Udstødt fra sit Fædreland, forladt af Naturen selv, saae Fernando sig ved Eiden af en smtelstende Kone. Endnu var han Enes Herster i hine Udørfener; endnu saae han Tilværelse og Lyksalighed at være afhængig af sine Diekast; min Kierlighed traade bestandig imellem Menneskenes Uretfærdighed, og hans Betragtninger derover; han elskede mig, han levede —
 o Gud!"

Nu standsede Suf og Taarer hendes Tale. Medens hun asmalede sin Lyksalighed i Udørfenen, mærkede jeg, at hendes Kraft gradviis forlod hende. Jeg kastede mine Bine paa de Gamle, som endnu vedbleve, at være strenge og ubevægelige, som at det kunde synes dem nødvendigt at fordomme Zulma. Folket, som lettere tager imod bløde Følelser og Medlidenhed, mumlede allerede: Naade, da Zulma kom til sig selv igjen, og fortsatte sin Tale.

"O Folk! (sagde hun) alt for tidlig benaader du den største af alle Forbrydelser. Denne

gode

overleve min Fernando. Hvad er der da, spurgte jeg mig selv, saa Skrækkeligt ved 'hans Død, hvorfra min ikke paa eengang skulde kunde befrie mig? Selv i Graven, hvori Fernandos Tab skulde styrte mig, var ingen Rde for min Siel. Aldrig havde den fundet forestille sig en ganske Tilintetgørelse, og denne smertelige Soelse forfulgte mig, ved alle optænkelige Forestillinger om mit tilkommende Væsen. Nedsunket i Fortvivlelsens Afgrund, betragtede mig selv med vild Opmærksomhed — saae jeg ham fremstille sig for mig. I Guder! det var ikke Livet — det var Himlens Glæder I Kiendte mig igien: det var ham! Store Gud, endog i dette Lidelsens Dieblif, nedstyrtet i de menneskelige Piinelsers dybeste Afgrund, takker jeg dig dog for min Tilværelse. Jeg takker dig, du har paa en eneste Dag her sammendynget det hele Livs adspredte Glæde."

"Fernando var kun let saaret; men snart erfarede man, at vore umenneskelige Fiender havde dyppet deres Piile i en dødende Gift, og at der, for at redde hans kostbare Liv, intet andet Middel var, end at en usorfærdet Mund

Mund maatte udsætte sig for den Fare, at sue Giften af hans Saar. Hvor syntes ikke Skieb-
 nen i dette Dieblig at være mig gunstig! Jeg
 — jeg skulle nyde den Glæde, at føle den Gift
 trænge sig ind i mine Arer, som truede Fer-
 nandos Liv. Jeg seirede over Fernandos Mod-
 stand. Jeg forestillede ham, at min Fare var
 langt mindre; fort sagte, min heldige Bestræ-
 belse udsuede Døden af hans Blod; derimod
 maatte jeg selv længe kæmpe med den; min
 Ungdoms Kraft fik Overmagten; men den grue-
 lige Gifts forstyrrende Virkning betog mig,
 som man sagde, paa nogen Tid min Fornuft.
 Alle mine Wi-Ider kunde bringes i Uorden, alle
 mine Forstandskræfter forvildes; det Væsentlige
 hos mig, Kierligheden, blev, saa længe jeg var
 til, uforanderlig. Zulma var stedse Zulma for
 sin Fernando; han havde ingen Ret til at
 miskiende hende."

"Fernando bad om Tilladelse, at forlade mig
 paa nogle Dage. Jeg satte mig imod hans
 Beslutning, besværede mig over den med Bit-
 terhed. Ach det var ikke som Belgiorerinde, at
 jeg indbildte mig, at have Naadighed over ham,
 nei

nei den blotte Bevidsthed af min egen Følelse
 taledes til mig om Herkerettighed over ham.
 Dog kunde ingen Mistanke nærme sig min
 Siel; en saa tvivlsom Følelse var ikke skabt
 for den. — Endelig gav jeg mit Samtykke til
 Fernandos Fraværelse — han reiste bort — jeg
 ventede ham til den Tid, han havde bestemt for
 sin Tilbagekomst. — En Dag, ach paa en Dag,
 der saa ganske begyndte og bortgleed; som de
 øvrige, som Solen oplyste med sine sædvanlige
 Straaler, vandrede jeg eensom og svag omkring
 i de Egne, som saa behagelig og levende for-
 nydede det Forbigangne for mig, og trængde
 ind i Skoven, da jeg — fandt Fernando lig-
 gende for den unge Mirzas Fødder; dette er
 det sidste, som mine Dine have seet. Endnu
 i dette Dieblis svæver dette græsselige Malerie
 for mig; det skuler for mig Tilberedelserne til
 min Henrettelse.”

”Jeg beholdt ingen Tid til Eftertanke; jeg
 handlede uden Fornustens Brug; min Haand
 greb fat paa den Bue, paa hvilken han støt-
 tede sig: den dødelige Piiil fløi; Fernando faldt.
 — Min første Tanke var: han har ophørt
 at

at elske Mirza. Men da hans Blod begyndte at flyde, da Dødens Blegghed paa hans Pande, Ach jeg veed ei, hvad der foregik hos mig. "Det er blot mine Frænders Fortvivlelse, som har fundet bringe mig til mig selv igien; de have sagt mig, at deres Fordømmelse vil følge paa min, at min Retfærdiggjærelse maa redde dem. De forlange endnu at leve; jeg har maattet føle mig efter dem. I have hørt min Historie, ingen af eder har tvivlet paa sammes Sandhed, og nu siger jeg: I ere uretfærdige, dersom I fordømme mig! Hvo af eder holder sig for mere berettiget end jeg, til at have Fernandos Død? Hvo af eder har tusinde Gange reddet hans Liv? Hvo af eder tilbæder ham endnu i disse Dieblikke. Jeg havde Ret til at afgjøre hans Skiebne; naar dette Hierte holdt ham for skyldig, saa spørger jeg, hvo af eder tør frikende ham? Skulde han leve, som en Tillokkelse til Troeløshed og Uafnemmelighed? Skulde hans Roes besmittes, og Fernandos Navn bæres af en, som ei mere var Fernando? Jeg har reddet min Elsker; ved mig er han bleven udødelig."

"Hans

"Hans Skjæge vinker Bifald til mit Mod; jeg veed, jeg veed med Visshed, at hans døende Hjerte ikke har taget det mindste Spor af Had mod mig med sig. Ingen Domstoel, intet Folk, Himlen selv kan ikke dømme mellem Fernando og mig. Den Kierlighed, som forbandt mig med ham, kan ikke føre mig paa Afveje, ikke gjøre mig til Forbryder; den er ophøiet over Lovene, og over menneskelige Meninger. Døden, denne Tanke, som Mennesket er vandt til at betragte, som' den allerkræfteligste og mægtigste, forsvandt ganske for de større Tanker, som opfyldte min Siel. Hvad er hans Liv, hvad er mit, i Sammenligning med hiin Kierlighed, som indeholder Materie til en Evighed? Dømmer da ikke, I Mennesker, det som ei henhører for en menneskelig Domstoel, men lad mit Hjerte fælde sin egen Dom; eller kunne I opfinde en Dødsmaade, som ei skulde have Lindring for mig? I formaae blot at straffe mine Slægtninge, og dem er Tingen fremmed, de ere uskyldige i en Fremgangsmaade, som ei lod sig hindre. Frikiender dem derfor for min Forømmelses Skam. Lad mig endnu engang sige:

J ere uretfærdige, dersom i fordømme mig. Troer ei, at jeg er forblindet i min egen Sag, troer ikke, at jeg er forblindet nok til, at bedrage mig selv; Zulma er den mindst partiske af alle sine Dommere. Dersom jeg end ved den mindste Fordreielse af Sandheden kunde redde mine Forældre fra Døden, jeg gjorde det ikke; jeg kunde ei engang gjøre det. Jeg er alt for meget jeg selv, til at det skulde staae i min Magt, at vise mig anderledes end jeg er. O Folk du har hørt mig; — J, Gamle, dommer mig!”

Nu sang Zulma. En dyb Taushed herskede et Dieblif i Forsamlingen, da alle vare rørte ved hendes Tale. Et ør derester, da man ei horte hende mere, hørtes en forvirret Lyd: hun er uskyldig. Dommerne stadfæstede Mængdens Kiendelse, enten det nu skede af Overbeviisning, eller fordi de ansaae al Modstand for at være forgæves. Zulma blev eensstemmigen Frikiendt. Hendes Slægtninge trangte sig gladeligen omkring hende. Folket, som aldrig veed at holde Middelveien, ikke tilfreds med, blot at see den smukke Anklagede frikiendt,

var

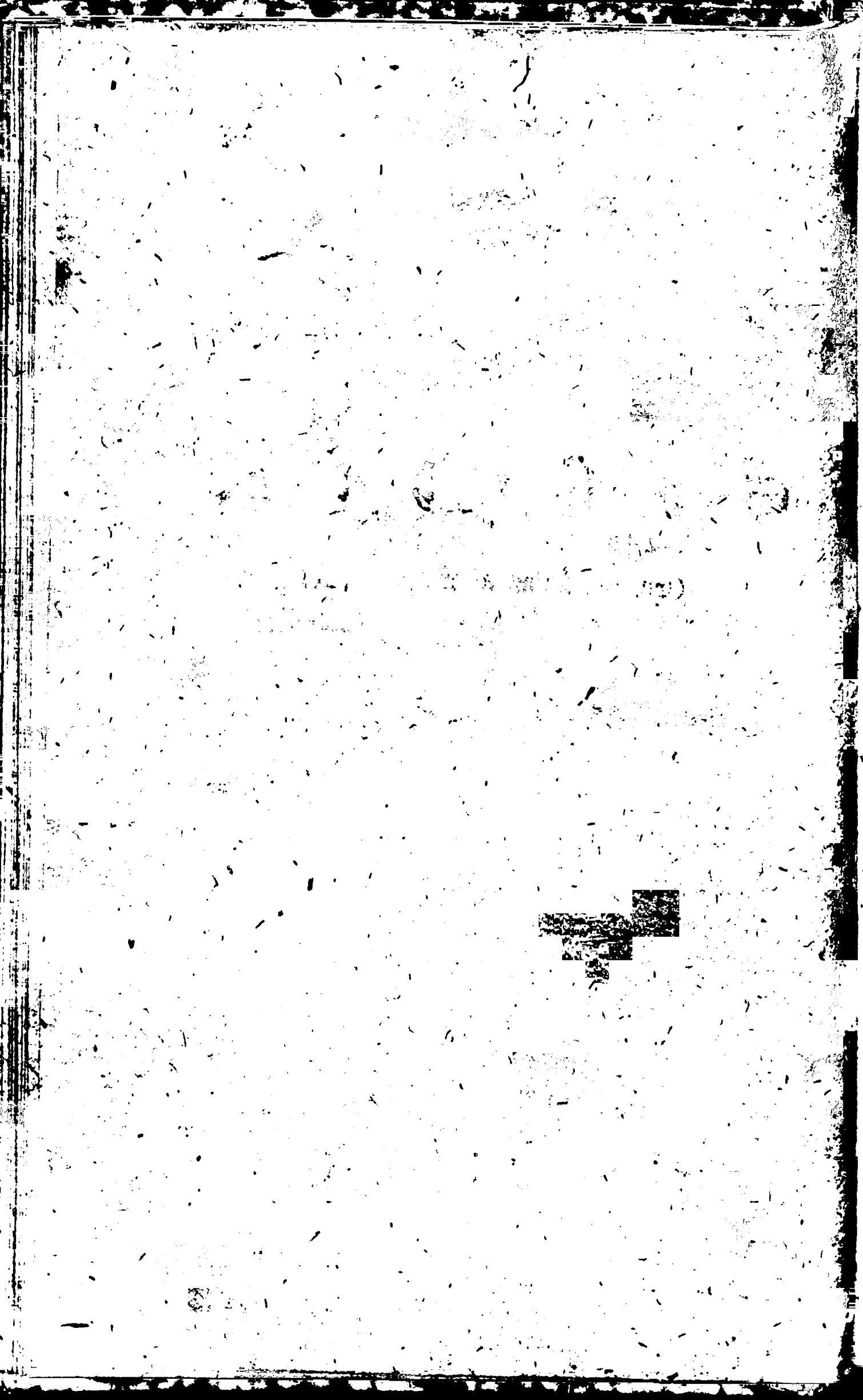
Oversætteren fandt ovenstaaende Stykke i det Hele ikke at være uden Interesse, og derfor oversatte han det. — Men da Originalen stundom lader Zulma tale et vel opskruet Sprog, saa har han af og til forandret enkelte Udsagn, og udeladt nogle Perioder, dog uden derved at forrykke Meningen.

E. S.

Syl=

Sylphen.

(En Fortælling af Marmontel).

Sylphen.

(En Fortælling af Marmontel).

"Skye Mandspersonernes List," saa taler man idelig til unge Fruentimmer: "Skye Fruentimmers Forsførelse," saa taler man idelig til unge Mandspersoner. Troer man da at følge Naturens Plan, naar man gjør det eene Rign forhadet af det andet? Ere de kun skabte til at skade hverandre? Ere de da bestemte til at skye hverandre? og hvad blev vel Frugten af denne Lærdom, om begge toge den efter Bogstaven?

Da Elise forlod Klosteret, for at vies til Marquis de Volange, var hun i den faste Formodning, at næst en Elsker, var intet farligere Væsen til i Naturen end en Mand. Opdraget af een af disse Eremiter, hvis melankolske Indbildning afmaler alle Ting sorte, saae hun i Verden lutter Klipper for sig, og i Water

skabet. Banghed ned slog strax hendes kræfne og frygtsomme Siel; og hendes Sandser vare endnu ikke stærke nok til at seire over Indbildningens Magt. Saaledes var alting i Ægteskabet ydmygende og nærgaaende for hende. Hendes Mand's Omhyggelighed og Rier-Tegn gjorde hende kun mere urolig, i Stedet for at tilfredsstille hende. "Saaledes," sagde hun, "bedække Mandspersonerne vore Slavelænker med Blomster. Smigren behænger Offeret med Krands, og Stolthed ender med at opoffre det: I Dag erkjendiger man sig om hvad der behager os, for siden bestandig at handle lige derimod. Man vil trænge ind i vort Hjerte, for at opdage dets forborgne Tanker, og hvis man bliver nogen Skrøbelighed vaer hos os, vil man med desbedre Grund søge at ydmyge os. O! lader os fløe disse Snarer, man stiller for os."

Man kan let gjøre sig et Begreb om den Smerte og den Kulde, som denne farlige Forordom forarsagede hos Elise i hendes meest fortrolige Omgang med hendes Mand. Volange mærkede den Afstøje, hun havde for ham. Han skulde have forsøgt at læge hende derfor, hvis han havde

havde fundet giette sig til Marsagen; men i den Tanke, at han var hadet, tabte han Modet; og da han ikke havde Haab om at kunde behage, var det ganske rimeligt, at han ikke bekymrede sig derom.

Hans Tilstand var saa meget fortrædeligere, som den var ganske imod hans Karakter. No-
 lange var Munterheden og Artigheden selv. Han havde anseet sit Egtteskab som en glad Fest, og ikke som en alvorlig Forretning. Han havde taget en ung og smuk Kone, ligesom man vælger sig en Gudsdom, for at opreise den Altære. "Jeg vil tilbede hende," sagde han; "jeg skal føre dem i Triumf. Jeg faaer tusinde Rivaler; desbedre! Ved min Omhu for hende, ved min Kierlighed, ved mine Opvartninger skal jeg forjage dem alle; og Uroligheden, forenet med den fræsne og frygt-
 somme Misundelse, skal betrygge Elises Elsker for Mandens Ekiødesløshed."

Hans Kones utaalelige Kulde imod ham forjog inden saa Dieblikke denne hans Tanke. Jo inderligere han elskede hende, jo mere for-
 tørnedes han over hendes tvungne Opsørrel; og denne saa omme, saa rene Kierlighed, som skulde
 gjøre

giøre hans Lykke, blev nu hans Straf. Men et uskyldigt Kunstgreb, som han af en Hændelse faldt paa, satte ham ind i alle sine Rettigheder igien.

Sielens Følelse maa udøves paa noget; og hvis den ikke har en virkelig Gienstand, maa den skaffe sig en indbildt. Det var i Elises Tanter afgjort, at der var intet i Naturen, som var værdigt at fængsle hende. Men i det Opdigtede havde hun fundet noget, hvoraf hun var indtaget og rørt. Fablen om Sylpherne var i Mode; hun havde faaet sat paa nogle af de Romancer, hvori man asmaaler disse Aanders behagelige Omgang med de Dødelige; og for hende havde denne glimrende Chimære Sandhedens hele Ynde.

Elise troede da paa Sylpherne, og brændte af Længsel efter at finde een af disse. Man maa i det mindste kunde asmale sig det man attraaer, og det er ikke let at asmale sig en Aand. Elise maatte tillægge Sylphen alle de Træk hun ønskede hos en Mandsperson. Men for at dette Legeme kunde huse en himmelsk Siel, havde hun dannet det til Fornøielse, givet det en jirlig og ædel Skabning, en sindrig Skikkelse, en Glans og

Livlighed, værdig den Sylphe, som hersker over Morgenstiernen; smukke blaae og smægtende Dine, og lagt alt ætherisk i denne Persons Yndigheder. Dertil havde hun søiet den letteste Prydelse, Blomster og Baand af de kielneste Farver, halvgiennemsigtigt Silketøi, som Zephyr legede med, tvende Vinger lige Amors, hvis Billede denne smukke Sylphe var. Saaledes var Elises Hiernespind; og hendes Hierte, bedraget af hendes Indbildning, sukkede efter sit Ideal.

Det er naturligt, at vore meest fortrolige og meest levende Tanker fremstille sig igien for os i Søvn. Elises Drømme fik hende snart til at troe, at hendes Chimære havde Virkelighed.

Volange, som var vis paa, at han ei var elsket af sin Kone, betragtede hende stedse med avindsyge Dine. Naar hun var hos sit eget Køn, mærkede han hos hende Munterhed, utvungen Omgang, ja undertiden endog en venstabelig Mine; men imod alle Mandspersoner opførte hun sig saaledes, at han aldeles ingen Anrsag havde til at fatte endog den ringeste Mistanke. Blandt dem var hendes Anslyn alvorligt, hendes Mine foragtelig, hendes Opsørsel kold; hun ta-

lede

Iede lidet, hørte næsten intet, og naar hun ikke saae misforbriet ud, saae hun urolig ud. Al vare paa hendes Alder hverken æm, færlen eller flugtig, det var ubegribeligt. Til Slutning røbede hun sig selv.

Operen Zelindor havde, medens den var nye, det højeste Bifald. Elise var paa dette Ekuespil, i sin lille Loge, med en af hendes Fruentimmer, som hun havde fattet Venskab for. Justine havde vundet hendes Fortrolighed, og der er intet, der forener frygtsomme Sieler stærkere, end naar først den Vanskelighed, at betroet sig til hverandre, er engang overvunden. Elise havde nu bestandig Justine, hendes Skrøbeligheds Fortrolige, om sig; og den lille Loge var hende allene fjer, fordi de der havde Frihed at være sammen, og vare som udelukte fra alle andre.

Volange, som fra et Sted lige over for iagttog alle Elises Bevægelser, saae hende ofte at zittre ved at see Zelindor, og saae hende, med en forelsket Mine, tale til Justine.

Jeg veed ikke, om der herskede nogen Uroe hos ham, men da han om Aftenen fandt Justine et Dieblif ene, sagde han: "Jeg troer,
din

din Frue har fornøiet sig ved Skuespillet?" —

"Å! min Herre, det har giort hende forvirret. Denne Zelindor er hun ganske forelsket i. Det lader, som den er opført just for hendes Skyld. Hun kommer sig aldrig af den Forundring, at hun har seet Akteurerne spille hendes egne Drømme."

— "Hvorledes har din Frue saadanne Drømme?"

— "Å! ja, min Herre, og det er just ikke til Deres Fordeel, at hun bringes igien til den Fornøielse at drømme. I Sandhed, — — hun, som er ung og smuk, vil allene elske Sylpher." —

"Sylpher!" — "Ja, min Herre, Sylpher. Men nu rober jeg hendes Skrøbelighed." — "Du skiemter, Justine? — Der er noget om!" —

"Ja, min Herre! hvad er det for et Liv, De leve med hinanden? — Å! naar jeg seer dette unge Fruentimmer opvaagne, med en rødmoset Farve, smægtende Dine, en Mund livligere end Rosen, hører hende sige mig sukkende: at hun har været lykkelig i Drømme; hvor beklager jeg da ikke hende! hvor hader jeg ikke Dem!" —

"Hvorfor? Din Frue havde i sin Mand en Elsker, som der kun ere saa af; men til det kiæreste, som Kiærlighed eier, har hun ikke svaret

uden

uden med en Koldsindighed, som gaaer indtil Af-
 stye." — "De indbilder sig kun saa, De har ta-
 get Frygt for Koldsindighed; og det er Mand-
 folkenes Maade. De har ingen Medlidenhed
 med et ungt Fruentimmer. Hvorfor vil De
 vise sig koldsindig igien? hvorfor ikke betiene Dem
 af de Rettigheder De har?" — "Just det har
 holdt mig tilbage. . Jeg vilde ikke betiene mig af
 mindste Tvang, og jeg skulde have været hefti-
 gere i min Paastand, hvis hun havde været friere
 i at nægte mig det." — "O mine Herrer, hvor
 ere De dog ikke artige med Deres Fiinhed. De
 skulle see hvad Tak De faae derfor!" — "Hør,
 Justine, jeg falder paa noget, som, hvis du vil,
 kan forlige Elise og mig igien." — "Om jeg
 vil!" — "Elise elsker Sylpherne; jeg kan være
 en forelsket Sylphe." — "Og hvorledes vil De
 gjøre sig usynlig?" — "Bed at gaae til hende om
 Matten." — "Ja, denne List er artig nok." —
 "Den er ikke nye: flere end een Elsker har be-
 tient sig af den; men Elise venter ikke dette
 Puds af mig, og jeg er vis paa, at jeg vil
 naae mit Diemeed. Begyndelsen, sørend Knuden
 ret strenges, er det vanskeligste; men jeg stoler
 paa

paa din Konst i at give mig den forønskede Leilighed."

Man blev forstaaet for at vente efter Leiligheden. — "Ak! Justine," sagde Elise den anden Dag, da hun vaagnede, "hvor har jeg ikke været lykkelig i Nat! Jeg drømte, jeg var i en Vuegang af Roser, hvor den skønneste af de himmelske Aander sukkede for mine Fødder." — "Hvorledes, min Frue, Aanderne sukke! og hvorledes saae denne smukke Aand ud?" — "Det vilde være et forgievet Arbejde at afmale denne skønne himmelske Aand, hvis Lige ikke findes blandt det hele jordiske Mandkøn. Naar dette skønne Billede svinder bort for mine Øine, i det jeg opvaagner, har jeg selv Møie med at forestille mig det igien." — "Kan jeg i det ringeste ikke saae at vide Indholdet af Samtalen?" — "Jeg veed den ikke, men jeg var som fortryllet, jeg hørte en henrykkende Stemme, jeg indaandede den sødeste Bellugt, og da jeg vaagnede, var alting forsvunden."

Volange fik sin Kones Drøm at vide, og i hendes længselsfulde Tilstand troede han at skimte den Naade, hvorpaa han vilde spille
Syl:

Eulphie hos hende. Rosenvandet var endnu neppe bekiendt i Paris. Volange gav Justine en lille Flaske af dette kostbare Elixir. — "I Morgen," sagde han, "førend din Frue vaagner, maa du passe paa at bestænke hendes Seng, med dette Rosenvand."

"O Himmel!" sagde Elise, da hun vaagnede, "er det endnu en Drøm? Kom her Justine, lugt, og siig mig, hvad du fornemmer." — "Jeg, min Frue? — slet intet." — "Slet intet! Du kan ikke lugte Roserne!" — "De sværmer, min kiere Frue, tillad mig at siige Dem det. Lad Drømme fare: De er jo lys vaagen! I Sandhed jeg forstaaer Dem ikke." — "Du har Ret, intet er mindre begribeligt! Gaae bort. Træk Omhængen for Ak! det lugter endnu stærkt." — "De gjør mig uroelig." — "Hør; jeg sagde dig i Gaar, hvis jeg erindrer ret, at jeg var fortrydelig over, at den Buegang af Roser, jeg saae i Drømme, var forsvunden, og at jeg elskede den Lugt, jeg der havde indaandet. Han har forstaaet mig, min kiere Justine." — "Hvem, min Frue?" — "Hvem! veed du det ikke? Du gjør mig utaalmodig. Lad mig være ene."

ene. Men da han er nærværende, veed han nok, at det ikke er Blomsterne, jeg bekymrer mig om! Ak! hvor var dog ikke hans Stemme behagelig! hvor rørte den ikke mit Hjerte! Og hans Ansigts-Træk, hans guddommelige Ansigts-Træk! Ulystige Ønsker! Ak! jeg seer ham aldrig mere igien." — "J Sandhed, min Frue, det er lutter Urimelighed!" — "Du gjør mig fortvivlet. er det at elske mig; du misunder mig jo, du vil forjage den meest smigrende Indbildning! thi det er en Sylphe, det bør jeg troe, og jeg er intet Barn Lugten af Roserne! Ja, jeg fornemmer den, intet er virkeligere; og der er ingen Blomster paa denne Tid af Aaret." — "Hvad skal jeg sige Dem, min Frue? Hvor gierne jeg end vilde behage Dem, kan jeg dog ikke faae i mit Hoved, at en Drøm er en Sandhed!" — "Lad være, — lad være Gomsfrue, at troe det. Lav mit Nathord til, og lad mig blive paaflødt. Jeg er i en Uro, i en Bevægelse, som jeg rødmes over, og som jeg ikke kan stille."

"Vi har Seieren, min Herre," sagde Justine, da hun talte med Volange igien: "Sylphen har meldet sig, man længes; man venter ham;

ham; jeg skal svare for, at han er velkommen, naar han lader sig see."

Elise var den hele Dag fordybet i fortryllende Tanker; og om Aftenen blev hendes Mand vaer, at hun ventede med Utaalmod det Dieblif, da hun kunde indbyffes i Sønnens Arme. Deres Bæreller vare som sædvanlig nær ved hinanden, og Volange havde med hendes fortroelige Justine aftalt Maaden, hvorpaa han uden at høres kunde komme til Hovedgierdet af sin Kones Seng. Men hun maatte ved et Suk eller nogle Ord, som faldt hende af Munden, indbyde ham selv til at tale.

Jeg har forgiettet at sige, at Elise om Natten ikke vilde have noget Lys hos sig, og det var ikke uden Marsag. Indbildnings-Kraftens Malerier ere aldrig saa levende som i det tykkeste Mørke. Saaledes udspionerede Volange det bekvemme Dieblif, uden at mærkes. Han hørte Elise sukke og med Utaalmodighed at søge Hvile. "Kom da lykkelige Søn," sagde hun, "du allene gjør, at jeg elsker Livet." — "Det hører mig til," sagde Volange saa sagte, at Elise neppe kunde høre det, "det hører mig til at fremkalde Sønnen; ved den allene er jeg lykkelig; i dens Skød allene eier jeg dig." —

Bi

Videre kom han ikke. Elise gav et høit Skrig;
 og da Volange var borte, kom Justine løbende,
 da hun hørte Elises Stemme. "Hvad fattes
 Dem, min Frue?" — "Å! jeg dør; jeg har
 hørt ham. Bring mig til Live igien, om det
 er mueligt. Jeg er elsket, jeg er lykkelig.
 Skynd dig, jeg kan ikke drage Aanden." —
 Justine skynder sig, løser Baandene op, lader
 hende lugte til noget Salt, som bringer hende
 til Live igien, og anstillende sig som vantroe,
 tiltaler hende, fordi hun overgiver sig til Tan-
 ker, der forstyrre hendes Ro, og svække hendes
 Sundhed. "Ansee mig som et Varn, som affin-
 dig," sagde Elise, "jeg drømmer ikke længer,
 intet er vissere; jeg har hørt ham, som jeg hø-
 rer dig." — "Vel da, min Frue, jeg vil ikke
 foruroelige Dem; men søg De selv at beroelige sig,
 erindre Dem, at man, for at behage en Sylphe,
 maae være smuk, og at man ikke er det meer, naar
 man ikke sover. Gaae din Vej, Justine!" —
 "Hvor er du ikke grusom! Seer du ikke, at jeg ry-
 ster over mit hele Legeme? Vié dog i det ringeste,
 indtil jeg kan falde i Søv, om det er mueligt
 for mig, at sove i den Bevægelse, hvori jeg nu er."

Om

Omsider tilluktes hendes smukke Dine, og det blev besluttet mellem Justine og Volange, at Eulphen forkræffet af Elises Ekrig, skulde den følgende Nat blive borte. Det skede, hun kaldte forgieves paa ham.

Hun var bange, at han ikke mere skulde komme igien. "Mit Ekrig har gjort ham bange," sagde hun. — "Er da en Mand, min Frue, saa frygtsom?" spurgte Justine, "og burde han ikke tænke sig den Ekraft, han satte Dem i? Vær rolig: han veed, hvad der gaaer for sig i Deres Hierte ligesaavel som De selv. Og maaskee staaer han her i dette Dieblis og lurar." — "Hvad siger du? Du forkrækker mig." — "Hvorledes! er det Dem ikke kiert, at Deres Eulphe læser i Deres Hierte?" — "I Sandhed: der passerer intet, som han jo kan smigre sig med. Mandspersonen blander sig altid i det Begreb, man gjør sig om Eulpherne, og Blufærdigheden." — "Blufærdigheden, synes mig, er paa sit urette Sted hos Mændene. Hvad Ont, for Exempel, skulde det være, at lade ham komme denne Aften igien?" — "Af! Forestillelse nytter ikke; han veed nok, hvad jeg ønsker."

Elises Ønske blev opfyldt. Hun gik til Sengs, Lyset var udslukt, og Volange stod ved Hovedgierdet af hendes Seng. "Troer du, at han kommer igien?" sagde hun til Justine. — "Ja, dersom han har Levemaade, bør han allerede være kommen." — "Åh, hvis han dog kunde høre mig!" — "Han hører Dem," svarede Volange med sin sagte Stemme, "men stil dem af med dette Vidne, som er mig til Besvær." — "Gaae bort, Justine," sagde Elise skielvende. — "Hvad er det, min Frue, De synes nu at være uroelig." — "Det er intet, siger jeg, gaae kun bort." — "Hvorledes," sagde Sylphen, "min Stemme forstrækker Dem, man frygter ikke for den, man elsker." — "Åh," sagde hun, "kan jeg uden Uroe see mine Drømme at blive virkelige, — ja ved et ubegribeligt Underværk, af indbildte at blive virkelige? Skulde jeg troe, at en af de himmelske Nander, værdiger at forlade Himmelen for min Skyld, og at gjøre sig fortroelig med en simpel Dødelig?" — "Hvis De vidste," svarede Volange, "hvorm meget De i Yndighed overgaar alle Lustens Dympher, skulde De kun lidet være smigret ved Deres Seier. Men Forsængeligheds Gude

inde vil jeg ikke skyldes min Kierlighedens Løn. Denne min Kierlighed er, som mit Væsen reent og usforanderlig; men den er overmaade delicat. Vi have ene Sielens Kjølelser: Dem, Elise, har De ligesaavel som vi; men for ret at nyde dem, maa denne Siel, som jeg elsker, ene og alene tilhøre mig; — fornøi Dem med alt hvad der er indtagende og elskværdigt i Verden, men elsk ei noget i Verden saa høit som mig." — "Al! det er mig meget let at adlyde Dem," sagde hun med en endnu ikke saa ganske frimodig Stemme! "Verden har ingen Tillokkelse for mig. Endog det Tomme i min Siel har ikke kunnet bane sig Vej for de forføngelige Lyster, der vilde forføre den; og hvorledes skulde den være villig dertil, nu da De indtager den ganske? Men De, himmelske og rene Aand, hvorledes kan jeg smigre mig med at vinde Dem, at være Dem nok?" — "Lær, hvad Forskiel der er imellem os og alle andre Aander, imellem os og Menneskene," var Volanges Svar. "En Sylphe har ingen Lykke i og for sig selv: han er ikke lykkelig uden i det som han elsker. Naturen har nægtet ham den Gavn, allene at elske sig selv; og ligesom han ta-

ger

ger Deel i alle de Fornøielser, han er Marsag til hos andre, saaledes maa han og bære Halvparten af det Onde, han desværre, kan komme til at være Skyld i. Skiebnen har skienket mig Valget af denne min Siels halve Deel, hvorpaa min Lykke eller Ulykke beroer. Men da Valget er afgjort, have vi begge nu kun en Siel, og ene ved at gjøre Dem lykkelig, kan jeg haabe at blive det." — "Vær det da," sagde Elise med Henrykkelse, "thi allene Begrebet om en saa sød Forening henrykker mig og opløfter mig langt over mig selv. Der er ingen Sammenligning mellem denne fortroelige Omgang og de farlige Dødeliges, hvis Slaver vi her ere! Ak! De veed, at jeg har underkastet mig Ægteskabs Love, og at man har paalagt mig Lænker." — "Jeg veed det," sagde Volange, "og een af mine Bestræbelser skal være at lette dem." — "Vær ikke misundelig derfor," svarede hun. "Maaskee min Mand har blandt Mand:personerne allermindst at bebrejde sig sit Kions Daarligheder. Men de ere alle saa visse paa og saa stolte af deres Fordele, saa overseende med deres egne Feil, og saa paaseende med vore; de betænke sig kun lidet paa, hvorledes de

kunne forføre og bringe os i Trældom, at det er ligesaa uforsigtigt som skøbeligt at overgive sig til dem." — "Men," sagde hendes Sylphe, "Skulde De og vel troe det? Alt hvad De bebrejder Mandspersonerne, bebrejde vi Sylphinderne. De ere yndige og indtagende, men de ere frugtbare paa List, og der er ingen Kunst, som de jo benytte sig af, for at beherske Manderne; men naar de engang ere forsikrede om deres Magt over dem, yttre de en egensindig og selvraadig Villie, en herskende Stoltthed, under hvilken alting maae bøje sig, isteden for Blyhed, Yndighed og Behagelighed; og efter man har elsket dem, mærker man først, at man burde hade dem. Denne herskende Karakter, hvilken Naturen har givet dem, har imidlertid sine Undtagelser: Ligeledes gaaer det med Mandspersonerne. Men det være hvad det vil, min kære Elise, for os skal baade den ene og den anden Verden være fremmede, hvis De elsker mig som jeg elsker Dem. Farvel: Min Pligt og Deres Noe forbinder mig til at forlade Dem. Himlen har betroet mig Omsorg for Deres Stierne, jeg vil styre dens Løb. Maatte den kun have den gunstigste Indflydelse paa Dem!" — "Hvordan?

De

De vil gaae saa hastig!" — "Ja, for at komme igien i Morgen paa samme Tid." — "Farvel... dog nei, et Ord endnu. Kan jeg have en Fortrolig?" — "De har jo allerede en, hold Dem til hende. Justine elsker Dem, og hun er mig kjer." — "Hvad Navn skal jeg give Dem, naar jeg taler med hende om Dem?" — "I Himme-
len kalder man mig Valoé, som i det sylphiske Sprog betyder ganske Siel." — "Å! jeg fortjener samme Navn, efterdi jeg forstaaer Dem." Borte var Sylphen. Elises Hierte svømmede i Glæde, hun saae sine Ønsker opfyldte, og under glade, indtagende Tanker, overfaldt Sønnen hendes Sandser.

Justine blev underrettet om alt, hvad der var foregaaet, og behøvede ikke at gientage det for Volange. Hun sagde ham allene, at han havde fortryllet sin Kone. "Det er ikke nok," sagde han, "jeg vil, at alting i Sylphens Fraværelse skal minde hende om hans Elskov. Du læser i hendes Hierte, du kiender hendes Smag; underret mig nøie, om det hun har Lyst til: Sylphen maa kunne vide hendes Tanker." — For at være i mere Frihed, spadserede Elise om Aftenen med

Ju=

Justine i en af disse prægtige Haver, som ere
Parises Siir; og endskiønt hun var ganske indta-
gen i sin Eulphie, bragte en Tilbøielighed, der
er det unge Fruentimmer saa naturlig, hende til
at kaste Dinene paa en Prydelse, hos en Ube-
kiendt. "Åh, den deilige Klædning!" raabte
hun: og Justine lod som hun ikke hørte det.
Men den snilde Fortrolige, som havde hørt dette
saa vel prydede Fruentimmer nævne, beholdt
Navnet, og sagde det til Volange.

Da den bestemte Time var kommen, gaaer
Elise til Sengs, og sagde, da hun var ene: "Åh
min kiære Valoé, har du glemt mig? Nu er jeg
ene, og du kommer ikke!" "Han ventede paa Dem,"
sagde Volange, "Deres Billede har fulgt ham i
Himmelen. Han har midt i den ætheriske Bolig
intet seet uden Dem. Men, Elise, har De i
hans Fraværelse intet attraaet uden ham?" "Nei,"
sagde hun, "intet uden De allene ligger mig paa
Hjertet." "Imidlertid veed jeg, Elise, at De
har havt en Attraae, som ikke var efter mig."
"De gjør mig uroelig," sagde hun, "forgiøves
randsager jeg mig, jeg veed ikke, hvad dette er for
en Attraae." — "De har glemt det, men jeg
erin-

erindrer det, og langt fra at beklage mig derover, ønsker jeg det selv. Jeg har sagt Dem, at Sylpherne ere misundelige, men just derfor ere de desmere omhyggelige for at behage. Forundre Dem ikke over, at jeg er opmærksom paa de mindste Omstændigheder i Deres Liv; Blomsterne allene vil jeg efterlade, men Tornene vil jeg borttage. Deres Mand, for Exempel, foruroliger mig bestandig. Hvordan staaer De sig hos ham?" "Nu ja," sagde Elise lidt forvirret, "jeg lever med ham som med en Mandsperson: i den Mistillid og den Frygt som et Røn, der er vor fødte Fiende, naturligviis indgiver os. Man har givet mig til ham, uden at spørge mig derom, jeg har fulgt min Pligt men ikke min Tilbæielighed. Han elskede mig, sagde han, og har vildet behage mig, det er at sige, fængsle mig. Det har ikke lykkedes ham; og hans Forsængelighed, som han kalder Delicatesse, har holdt ham fra dette Forsæt. Saaledes ere vi gode Venner, eller om De vil, begge frie." — "Er han da noget høflig?" — "Nu, ja høflig nok til at forsøre et Fruentimmer, der ikke vidste som jeg; hvor farlige Mandspersonerne ere." —

"De

"De kunde have truffet langt værre, og denne Mand er ikke saa slem, som hans Eigemand pleie at være. Forresten er han jo brav nok; og har De nogensinde Marsag til at beklage sig over ham, skal han paa Timen blive straffet derfor." — "O Nei, jeg besværges dem," sagde hun skielvende, "bland Dem ikke i det der foregaaer mellem mig og ham. Jeg skylder Dem min hele Fortroelighed, men De skulde grusomt misbruge den, ved at skade ham paa nogen Maade. Han er uslykkelig nok deri, at han er Mandsperson, og det er ham Straf nok." — "Deres Siel er himmelsk, deilige Elise, en Dødelig fortiente Dem ikke. Hør, jeg har endnu ikke sagt Dem vor Maade at forbedre Mandspersonerne paa. De veed ei af andet end af Jld og Staal; men vi have en mildere Havn. Naar Deres Mand er Dem til Mishag, maa De underrette mig derom, og i Dieblirket skal Fortrydelse og Behreidelse bemægtige sig hans Siel, og han skal hverken have Fred for mig eller for sig selv, førend han for Deres Fødder har forsonet den Misforstaaelse, han har forvoldet Dem. Jeg vil gaae videre, jeg vil indgive ham de samme Tan-
ker,

fer, som De vil indgive mig. Saaledes skal Deres Eulphes Mand besøge Deres Mand, og være bestandig nærværende hos Dem." — "Ja det er det eneste Middel," sagde Elise med Henrykkelse, "ved hvilket jeg kan elske ham." — Saaledes gik nu denne Aften.

Den følgende Dag, da Elise sad ved sit Natbord, kastede Justine Dinene hen paa en Sopha, og af Forundring gav et stort Skrig af sig. Elise vender sig, og seer der en Klædning, som den hun havde seet paa Spadseergangen. — "Ah! see hvor han hejner sig over denne Uttrane, som ikke var efter ham!" — "Justine! Er det ikke en herlig Eulphe?" Elises Dine blev ikke trætte af at beskue dette nye Underværk, Volange kommer i det samme. "See hvilken deilig Klædning," sagde han? "Deres Emag, Madamnie er en Lovtale for deres Tilbøielighed. Sandelig" føiede han til, "i det han betragtede Tøiet nærmere, jeg troer det er forarbejdet af Trolde-Nymphes." Denne hans Maade at tale paa var her saa passende, at Elise rødmede, som om man havde forraadet hende, og den hele Hemmelighed var opdaget.

Om

Om Aftenen glemte hun ikke at yde sin lille Eulphie al Roes for hans artige Omhu; og denne sagde tusinde saa skønne og rørende Ting, om den Lykke, at kunne pryde den man elsker, at hun idelig udbrod i disse Ord; at aldrig kiendte nogen Dødelig dette Sprog, at det kun er givet en himmelsk Forstand, at tænke og tale saaledes. "Imidlertid, siger jeg dem forud" sagde han, "at Deres Mand snart vil blive min Rival. Jeg finder Fornøielse i at rense hans Siel, og gjøre den saa sagtmødig, sm og bøielig efter Deres Ønsker, som Naturen tillader mig. De vil uden Tvivl vinde derved, Elise, og Deres Lykke er min Lykke;" — men taber jeg intet derved? "Nej, tvivler de paa," sagde hun, "at jeg ikke tillægger dem al den Umage, han vil give sig for at behage mig? Er det ikke, som De vilde oplive en Støtte?" — "Saaledes skal De i ham elske mig? og ved at tænke paa, at det er mig, der opliver ham, vil De fornøie Dem over, at gjøre ham lykkelig?" — "Nei, Valoé det var at bedrage ham, Falskhed er mig forhadet. Det er Dem, jeg elsker, ikke ham, og at bevidne ham, hvad jeg føler for Dem, vilde være at bedrage Begge."

Begge." For. ei at trænge sig videre ind i en saa delicat Samtale, brød Volange Materign af, og spurgte, hvormed hun den hele Dag havde forniøiet sig? "Er det Dem ubekiendt," sagde hun, "De som læser alle mine Tanker? De saa Dieblif jeg har været fri, har jeg anvendt paa at trække et Chiffer, hvor begge vore Navne sammenslyngede sig i et" — "De har og," blev han ved, "et sieldent Talent, som De forsmær, og som dog skænker en reen himmelsk Fornøielse; — De har en rørende Stemme, et harmoniskt Øre; og Harpen under Deres Fingre, naar den blander sine Akkorder med deres Stemme, vilde inderlig fryde Lustens Indvaanere. Elise lovede, at opfylde hans Ønske, og meer indtagne, meer fortryllede af hverandre, end nogen sinde forhen, skildtes de ad.

"Jeg er ofte ene," sagde hun til sin Mand, "Musiken vilde opmuntre mig. Harpen er i Norden, jeg har Lyst at forsøge den." — "Intet er lettere," sagde Volange, med en tjenstvillig Mine; og samme Aften fik hun en Harpe.

Cylphen kom paa sin bestemte Tid igien, og syntes at være ganske henrykt over at see hende

hende med saadan en Tyrighed at iagttage og følge hans Forslag. — "Ak!" sagde Elise, "De er endnu lykkeligere, De gietter mine Tanker, og De veed at forekomme dem. Hvor er det ikke en dyrebar Gave at kunde læse i dens Siel man elsker. Man giver ham ikke Tid til at længe." — "Jeg har min fuldkomne Belønning," sagde Valoé; "thi jeg udfører min Villie, naar jeg opfylder Deres; og De har den Fornøielse at sige Dem selv, at det er min Siel, som vejleder Dem; det er smigrende at opfylde en andens Villie, men mere sødt at behage. Min Fordeel er Egenkierlighed, Deres er Kierlighed."

Saa megen Delikatesse var for Elise det meest indtagende Baand af alle. Hun var ikke bleven fied af at høre en saa kier Stemme; men af Æmhed for hende forspiede Volange sig bort, efter at han havde sadt hende i en sød Bevægelse, og Sønnen nærmede sig for at stille den.

Det første, hun tænkte paa, da hun vaagnede, var hendes Sylphe, og det andet hendes Harpe. Man havde bragt hende den om Aftenen ganske simpel og uden Prydelse. Hun flyver hen til sit Studeerkammer, og finder en Harpe, smyk-

smykket med en Krands af Blomster, hvilke syntes at være nylig plukkede. Hendes Glæde lignede hendes Forundring. — "Nei, nei aldrig," udbrød hun, "kunde Penselen i en dødelig Haand frembringe denne Opfindelse." Og hvad forvissede hende om, at det var en Foræring fra Sylphen? Evende skinnende Binger kronede denne Harpe, uden Tvivl den samme, hvorpaa Valoé spille i den himmelske Concert. I det hun frembar ham sine Taksigelser, kommer Musikanten, som hun havde bestilt, for at undervise hende.

Herr Thimotheus, som var underrettet af Volange om den Rolle, han havde at spille, begyndte med en Lovtale over Harpen. Hvilken Guldstændighed, hvilken Harmonie i Tonerne af dette skønne Instrument! Hvad sødere og mere majestætisk! Harpen skulde paa hans Ord, fornye alle Eirens Mirakler. "Men Harpen triumferer", sagde denne nye Orpheus, "naar dens Afføder geleides af en kielen og melodisk Stemme." Ja Madamme, intet viser tillige med større Fordeel en smuk Arm og en smuk Haand; og naar et Fruentimmer veed at sætte sit Hoved lidt entusiastisk, hvor oplives ikke hendes Trak,

hvor

hvor tindre ikke hendes Nine ved de Afforder, hun lader høre, hun bliver dobbelt saa smuk som hun er.

Elise forfortede denne Lovtale, ved at spørge sin Læremester, om han stammede ned fra Thimothæus, Alexanders Musikus? Ja Madam, sagde han, det er den samme Familie. — Nu fik hun sin første Lektion. Musikanten syntes at være fortryllet af den fortræffelige Lyd, som den Harpe havde. "Det er guddommeligt," raabte han! — "Det troer jeg vel," sagde Elise ganske sagte. — "Velan; Madamme, gjør et Forsøg paa disse harmoniske Strænge." Elise førte sin frygtsumme Haand paa dem, og hver en Lyd, hun slog af dem, gav Gienlyd lige til hendes Hjerte. "Fortræffeligt Madamme", raabte Thimothæus, "fortræffeligt! jeg haaber snart at høre Dem accompagnere deres indtagende Stemme, og sætte min Musik og mine Vers i sin Glænde." — "Saa gjør De da og Vers," spurgte hun smilende? — "Ik, Madamme," sagde Thimothæus, "det er det besynderligste af Verden, og jeg har selv Møje med at bearbejde det. Jeg har hørt sige, at man havde en Genius, og jeg har holdt
det

det for en Fabel, men, paa min Troe! intet er
vissere. Jeg, som taler med Dem, jeg har en
Genius, og det uden at vide det. A Gaar-Af-
tes fik jeg Troen i Hænderne." — "Hvorledes har
De da gjort denne Opdagelse?" — "Hvorledes!
I Nat, da jeg sov, aabenbarede min Genius
sig for mig i Drømme, og dikterede mig føl-
gende Vers:

Den Vre jeg frasiger mig
Aurora's Bogn at kunne føre,
Og Bud om Flora's Gienkomst føre;
Jeg er kun hos Elise lykkelig:
Naar hun opvaagner, er jeg nær,
Forgieves da Aurora's Taarer rinde,
Og Blomster strøes af Zephyrs Elskerinde,
Langt smukkere for mig Elise er.

"Hvorledes!" sagde Elise ganske bevæget,
"hvorledes! — Har De gjort disse Vers, Hr.
Thimotheus!" — — — "Jeg Madame! jeg
har i mine Levedage aldrig selv gjort Vers.
Min Genius har dikteret mig dem; Ja, det
som mere er, han har sat Musik til dem, og
De skal paa Diebliffet lære at kende hans lyk-
kelige

felige Talent. — — —. Nu, hvad synes Dem Madame,” spurgte han, efter at han havde synget? ”Er man ikke lykkelig, naar man har en Genius, som min?” — ”Men veed De, min Herre, hvem denne Elise er, som De besynger?” — ”Madamme, jeg venter det er et Navn, som Phyles, Cloris, Gris. Min Genius har valgt dette for Bøllidens Skyld.” — ”Veed De da ikke hvortil Versene sigte?” — ”Nei Madame, men det er ligemeget; de ere harmoniske, rørende, og det er nok til Sangen.” — ”Jeg forlanger af Dem,” sagde hun, ”at de ikke maa blive bekjendte for nogen uden mig, og hvis Deres Genius tilsiger Dem flere, maa de være mig forbeholdne.

Hun ventede sin Eulphie med Utaalsmodighed, for at takke ham for det smukke Vers. Han modtog ikke Taksigelsen, dog saaledes, at hun blev desmere bestyrket i sin Troe. Smidlertid tilstod han, at man ikke uden Grund anseer dem for inspirerede, som, uden lang Eftertanke frembringe saa smukke Tanker. De ere Eulphernes Yndlinger, sagde han, og enhver har sin, som kaldes hans Genius. Det var derfor ikke saa underligt, at Hr. Thimotheus havde en; og
hvis

hvis den indgiver ham Vers, som behage Dem, kan han rose sig af at være næst mig den lykkeligste Lustens Indvaaner. Hr. Thimotheus's Genius blev hver Dag mere frugtbar, og Elise blev hver Dag mere rørt af den Noes, man gav hende. Imidlertid beredte Volange sig til at sætte hende i en nye Forundring, og heri bestod den.

Man erindrer, at hun var i Arbeide med at sætte sit og Valoés Navn i Træk. Da hun en Dag var buden til et Giestebud, vilde hun tage sine Diamanter paa. Hun aabner sin Kasse, men hvad seer hun? hendes Armbaand, Halsbaand, Bævernaal og Ørenringe indrettede efter det Træk, hun selv havde giort. Det første hun følte var Forvirrelse og Forundring. Hvad vil Volange tænke, hvad vil han falde paa? Da hun endnu var ved sit Matbord, kommer Volange, og kaster Øinene paa hendes Prydelse, og siger: "Ei! det er overmaade forbindtlig. Mit og Deres Navn i et Træk! det skulde fornøje mig meget, Madam om det var et Sentiment Træk!" — Elise rødmede istedet for at forstille sig, men om Aftenen maatte Valoé høre

ilde derfor. — "De har sat mig i en Fare," sagde hun, "som jeg endnu skielver over. Jeg var vær ved at bedrage min Mand, eller og give ham det meest ydmygende Begreb om mig; og endskiønt den Fordeel, Mandfolkene har af vor Ørigtighed, berettiger os til Forstillelse, finder jeg dog, at jeg vilde være forlegen med mig selv, ved at betiene mig af denne Net." — aløe forsømte ikke heller at rose denne hendes Delicatesse. "En liden Usandhed," sagde han, "er altid et lidet Onde, og det gjør mig ondt, at jeg er Nar: sag dertil. Men Ligheden imellem mit og Volanges Navn faldt mig ikke ind; og jeg vidste, at deres Mand ei vilde gaae længere end til det Udvortes. Jeg har begyndt med at gjøre ham artig: det er en Mand's fornemste Dyd."

Slutningen af Vinteren blev paa Sylphens Side fordrevet i Forbindteligheder, og paa Elises Side i Forundring og Glæde, som nærmede sig til Fortryllelse.

Den første og skønneste Tid af Aaret kommer, den Tid, naar man ret kan nyde Naturen. Volange havde en Gaard paa Landet. "Naar Dem behager, ville vi tage derhen," sagde han
til

til sin Kone, og skönt han sagde dette med den høfligste Mine, og venligste Tone, mærkede hun meget vel, sagde hun, at denne Gudbydelse skulde Mandens herskende Villie. Hun betroede Valø's sin Smerte. "Jeg seer ikke det smertelige i hans Tilbud," svarte han. "Intet holder Dem tilbage i Byen, og Landet er paa denne Tid et behageligt Opholdssted, især for en sølende og dydig Siel som Deres. Den seer i Naturen denne lykkelige Tilbøieligheds første Mønster, og Lyst til at gjøre lykkelig, viser sig der under tusinde Skikkelser. De kronede mørkegrønne Skove, de brodeerte Enge, de lysgrønne Agre, de udsorte Hiorde, springende af Glæde ved Lysets nye Anskuelse, alting paa Landet forestiller Godheden selv. Om Vinteren maler Naturen sig under en grim og fæl Skikkelse; om Høsten er den riig og frugtbar, men den sukker for at udplyndres, og dens Gævmildhed nedbøier den; om Sommeren sælger den sine Gaver, og det tunge Arbeides sørgelige Billede forener sig med Overflødighedens. Men i Foraaret er Naturen ødsel paa sine Rigdomme, og forelsket i sin Gøddædighed." — "Nej," sagde Elise, Natu-

ren er smuk, jeg veed det, men bliver den saa for mig endog paa dette Sted, hvor jeg har bundet mig til et Menneskes Skiebne, hvor jeg har svoret at være hans, hvor alting vil forestille mig den ydmygende Erindring?" — "Nei," svarte Sylphen, "intet i Naturen er ydmygende, men netop naar man ikke følger Naturen. En Plantes Fuldkommenhed er at blomstre og at bære Frugt; et Fruentimmers Fuldkommenhed er at være gift, og at blive Moder. Dersom De havde sat sig imod dette vise Forsæt, skulde De ikke have været Maalet for mine Ønsker." — "Hvad!" sagde Elise, "et reent Bæsen, en himmelsk Mand skulde ønske den Attraae hos mig, som fornedrer mig under ham!" — "Vær hvad De er, mit Barn; jeg elsker Dem som Sylphe, og det er ikke Deres Sandser, jeg misunder dem. Deres Siel være smuk og reen, den være min, det er nok. Hvad det man kalder Deres Yndighed angaar, da er de de Dodeliges Love underkastede: een af disse eier dem; han nyde dem, lanat fra at beklage mia derover, vil det glæde mia, thi een af Deres Pligter er at giøre ham lykkelig" — "Ik, giv mig i det mindste Tid til at

vænne

vænne mig til denne Tanke. Paa Landet sees man oftere: Maaskee jeg kan komme i Bane med denne Pligt. Men for altina forlad mig ikke.“ — “Nei jeg vil uafsladelig være hos Dem.“ Jeg elsker den stille Roe.

Der var paa denne Gaard et udyrket og eenliat Eted, som Elise kaldte sin Orken, hvor hun pleiede at gaae hen, for at læse og gjøre sine Smaabetragtninger. Neppe var hun kommen paa Landet, førend hun gaaer derhen, alting var forandret. Istedet for hendes Græsbænk, fandt hun en Grønsvær-Trone, besaaet med Vio-ler i Festsong. Denne Trone var omringet af blomstrende Rosenbusker, som gav den behageligste Belluat.

Det første Elise var betænkt paa, da hun gik fra dette Eted, var at takke sin Mand for den Agt, han havde viist hende ved at udsmykke hendes lille Crimetage. Det er ventelig min Gartners Høflighed, sagde han; jeg er ham forbunden for Ideen.

“Gillard,” sagde Elise, da hun saae ham, “jæ takker ham for det smukke Lysthuus.“ — “Lysthuus, Madam,” sagde den lystige Urte-
gaards:

gaardsmænd, "jeg har saamæn andet at tage vare paa end det. Jeg har nok at bestille med Frugthaven og Ristfkenhaven. — Skal Lysthusene holdes i bedre Stand, maa man og betænke mig med et Tillæg." — "Da har han dog ikke forsømt mit eget lille Lysthuus, og det Rosengierde der er ret fortryllende." — "O! alt dette kommer, Gud være lovet! af sig selv, uden at jeg besatter mig dermed."

Elise tvivlede nu ikke paa, at Omskabelsen af hendes vilde Bolig til et Lysthuus, var hendes Eulphes Arbeide. — "Alf!" sagde hun i sin Henrykkelse, "dette skal være Templet, hvori jeg skal tilbede ham. Jeg smigrer mig, at han der vil være nærværende; — men skal han da altid blive usynlig?"

Om Aftenen kom han som sædvanlig. "Væ loé," saade hun, "mit Lysthuus er fortræffeligt. Men, skal jeg sige det? For at give det den sidste Prydelse, maa der skee et nyt Mirakkel, og De maae blive synlig for mine Dine." — "Det allene mangler mig i min Lykke. Min kiere Elise, De forlanger noget, som ikke staaer i min Magt. Lustens Konge tilstaaer undertiden sine Vndlinger
denne

denne Naade; men det er overmaade fiødent, og naar han bevilger det, foreskriver han selv den Skikkelse, man skal paatage sig, og for Spøgs Skyld vælger han oftest den heelligste.“ —
 ”Nej,” sagde Elise, ”Skikkelsen er mig ligegyldig, naar jeg kun kan faae Dem at see.“ —
 Han lovede hende da paa kraftigste Naade at anholde om denne Gønst.

”Nu,” sagde han, ”hvoreledes gik Reisen af.“ —
 — ”Ganske godt. Min Mand snakkede med en ganske naturlig Munterhed, og jeg seer tydelig nok Virkningen af den Omsorg, De har for ham. Men Mandfolkene naturlige Hersekøyst tvinger sig forgieves, den kryber dog frem; man kan sætte den Grændse for en kort Tid; men forandre den kan man ikke, uden ved lang Øvelse.“ —
 ”Lad os haabe alt,” sagde Valøe. ”Jeg har megen Magt over hans Siel! Hvad agter De at tage sig for i Morgen, min kære Elise?“ —
 ”Jeg vil i Morgentidlig gaae i Bad.“ — ”Jeg vil, om det er mig mueligt, passere et Dieblø hos Dem ved Badet.

Da Elise opvaagnede, sagde man hende, at Badet var færdigt. Hun gik derhen med den
 troe

troe Justine, men som hun ventede Splshen, og Undseelse er frugt som, vilde hun, at Gardinerne skulde trækkes for, at Dagen ikke skulde lyse i Salen.

Elise satte sig i Badet. Lige over for stod Elises eget Skilderie, malet paa Glas, som Vo: lange havde ladet sætte i Stedet for et Speil.

Paa dette Malerie saaes Elise ophøiet paa en Skye, omringet af Lustaander, som rakte hende Blomsterkrandse. I Begyndelsen tog hun det, som hun blev vaer for Gienfkinnet af sig selv paa den modsatte Side; men da hun siden ved næiere Beseelse tydelig skielnede hvad der svævede hende for Næne, kom Forundring i Stedet for Feiltagelse. "Justine," sagde hun, "lad mig komme til at see. Enten drømmer jeg eller jeg seer . . . o Himmel." raabte hun, "da der blev lyst i Værelset, "mit Billede paa dette Glas!" — "Ja, Madam, jeg seer jo ogsaa mit; Er det noget forunderligt at see sig i et Speil?" — "Kom selv, kom her. Er dette et Billede i et Speil? — Tilforladelig. — Tilforladelig denne Skye, disse Blomster, disse Gienier, og jeg i Midten af dette himmelske Hof, baaret i Triumf

umf giennem Lufsten!“ — “De er ikke ret vaagen, Madam, og det er uden Tvivl en Drøm, som De nu i Badet bliver færdig med.“ — “Nei Justine, jeg drømmer ikke, men jeg seer, at dette Malerie er ikke beskuelig for dine Dine. O min kiere Valoé, det er Dig som haver malet det. Hvor er Din Omhed ikke konstig!“

Elises Dine vare en heel Time fæstede paa Maleriet. Hun ventede sin Eulphé; men han kom ikke. “Han har været nærværende,” sagde hun, “og har meldet sig ved dette Tegn. Men hvad vil min Mand vel sige? Hvorledes skal jeg forklare ham dette Mirakel?” — “Ei, Madam,” sagde Justine, “naar jeg ikke kan see Maleriet, hvorledes skulde han kunde see det?” — “Du har Ret, men jeg er saa uroelig!” . . . Ved disse Ord seer hun op efter Maleriet, og i Stedet for Maleriet, saae hun nu intet uden Speilet! “Åh, jeg er roelig,” sagde hun, “Maleriet er borte. Min elskværdige Eulphé vil ikke lade mig være i mindste Betyrning. O! hvor kan jeg andet end elske en Mand, der altid er sysselsat med mine Fornøielser og min Roelighed?”

Utaal-

Utaalsmodig efter at vide Udfaldet paa hendes
 Anmodning til Sylphen, om at lade sig see af
 hende, foregav hun om Aftenen, at hun var
 træt af Spadseregangen, og behøvede Hvile.
 Sylphen lod hende ikke lange vente. — "Jeg
 veed ikke," sagde han, "om De, min kiere Elise,
 vil blive fornøiet med den Skikkelse, jeg har
 erholdet at vise mig i. — Tilladt er det mig, at
 lade mig see for Dem. — Al! det er alt hvad jeg
 ønsker. — Men det gif som jeg sagde. — Lustens
 Konge, har foreskrevet mig den Skikkelse jeg skal
 paatage mig, og denne Skikkelse er giet." —
 — "Na jeg veed det ikke; Ophold mig ikke." —
 "Deres Mands." — "Min Mands!" — "Jeg
 har gjort alt mit, for at erholde en Skikkelse,
 som mere kunde behage Dem, men det var mig
 ikke mueligt. Han har truet mig med sin Naad-
 des Tab; og i slige Omstændigheder holdt jeg
 dette for bedre, end intet." — "Det faaer da
 saa blive; men naar skal jeg see Dem?" — "I
 Morgen, i Deres lille Ork, naar Solen gaaer
 ned." — "Jeg skal være der, thi jeg forlader
 mig paa Dem." — "Det kan De gjøre uden
 nogen Urøe." — "Men De lovrde at komme til
 mig.

mig i Morgen. De har bevist mig den forbindt-
 ligste Artighed; men Dem selv, Dem selv, øns-
 skede jeg at see." — "Jeg var ikke langt borte,
 jeg frygtede for Justines Nærværelse." . . . —
 "Åh! jeg var usforsigtig, jeg burde ladet hende
 gaae bort. Men De skal ikke tiere have Nar-
 sag til at klage; jeg vil være alene i Lysthuset."

Volange var dog ikke ganske roelig for denne
 Sammenkomst. "Hun overlader sig til mig,"
 sagde han; "Skal jeg benytte mig af denne Ma-
 skine, for at sætte hende paa Prøve? Jeg skulde
 have Lyst til et Forsøg, naar jeg var vis paa
 Modstand! men naar jeg var vis derpaa, behø-
 vedes jo ingen Prøve. Ulyksalige Nysgjerrighed!
 Jeg maae overlægge med mig selv den nemmeste
 Vej. Skal jeg gøre mig vis i min Sag, eller
 ikke? Uvisshed sætter mig som i en Taage; og
 kan jeg forsvare mine Tanker? Maaſkee, naar
 jeg ikke længer kan retfærdiggjøre hende, vil jeg
 blive ubillig nok til at troe, at hendes bedragne
 Indbildning har triumferet over hendes Dyd.
 Jeg skulde forgiøres hebreide mig det, og Sagen
 stod ikke til at ændre. Hvis hun derimod staaer
 Fristelsen imod, er jeg det lykkeligste Menneske.

Men

Men hvis ikke! Velan, hvis ikke, vil jeg troe, at Fruentimmerets Dyd ikke holder Stand mod Nander. Men denne Nand har et Legeme, og om dette Legeme er mit, fortæner Elise dog ingen Tak. Her staaer jeg, som i et Labyrinth; da jeg gik derind, forudsaae jeg alting, undtagen Maaden at komme ud igien. Men nok herom; lad os gaae i Lysthuset. Jeg vil rette mig efter Omstændighederne.

Volange lagde Mærke til endog den mindste Bevægelse hos Elise, dog uden at han syntes at give Nøt paa hende. Han saa hende pynte sig med den meest indtagende Erbarhed, og hendes anstændige Klædedragt gav ham Mod igien. Han blev den hele Dag vaer hos hende en glad Mildhed, som gav tilkiende en uskyldig Glæde.

Den utaalmodige Elise saa imidlertid bestandig efter Solen. Omfider kommer det lykkelige Dieblit, og Volange, som hun havde seet tage ud i Jagtklæder, var den første i Lysthuset, i sin skønneste Puds. Elise kommer, blier ham vaer et Stykke fra, og er færdig at daane af den Forbauselse, han forarsager hende.

Han

Han løber hende imøde, rækker hende Haanden og da han seer hende skielve, lader han hende sætte sig ned paa hendes lille Grønsvær-Trone.

Da Elise kom sig igien, finder hun sin Enlypse for hendes Fødder. "Hvorledes," sagde han, "skal mit Nafn forårsage Dem Skræk? Har jeg ikke spart Dem for al Overrumpling? Har De ikke forlangt at see mig? Fortryder De derpaa, og skal jeg forsvinde igien?" — "Ik nei! straf mig ikke for en uforsætlig Skrøbelighed. Glæde og Omhed har meer Deel i den Forvirrelse, De forårsager mig, end Skræk." — "Jeg skielver," sagde Volange, "hun er bevæget; det spaner mig ikke godt. Ik, min fiere Elise, hvorfor har jeg ikke fundet vælaet den blandt de dødelige, hvis Træk meest havde behaget Dem, og hvor er en Elsker under en Mands Skikkelse dog ilde deran!" — "Det er ligemeget," sagde hun smilende. "Jeg ti staaer, det havde været mig fierere at see Dem under Skikkelse af en af de Blomster, som jeg elsker, eller en af de Aagle der, li esom De, ere Luftens Indvaanere, men som Mandsperson seer jeg Dem liaesaa gierne i min Mands Skikkelse, som i en andens." Mig

synes, at De gjør ham smuk. Det er vel Volange, som jeg seer i Dem; men Deres Siel giver hans Ansigt et himmelsk Udseende, Deres Røst giennem hans Mund giver ham en ganske guddommelig Yndighed, og i hans Handling finder jeg Behageligheder, som et Legeme oplivet af en blot aandelig Siel aldrig havde.“ — “Velan, dersom De elsker mig, saaledes som De nu seer mig, kan jeg altid være den samme.“ — “De fortryller mig.“ — “Skulle De være lykkelig,” sagde han, “kysende hendes Haand?” — Elise rødmede, og trak Haanden tilbage. “De glemmer,” sagde hun, “at det er en Sylphe, og ikke et Menneske, som jeg elsker i Dem. Valoé er for mig kun en Aand, ligesom Elise er kun en Siel for Dem; og hvis De ei have kunndet paataae sig et Menneskes Skikkelse, uden at forandre Deres rene Væsen og rene Kierlighed, saa aflæg denne fornedrende Skikkelse, og lad mig ikke mere skamme mig over mine uforsigtige Ønsker.“ — “Meget godt,” sagde Volange sagte, “jeg er nær ved det kritiske Dieblis.“

Elise, det er ikke længer Tid at forestille sig. Hvad De forlangede, har jeg gjort, men hør
hvad

hvad det koster mig. "Jeg samtykker deri,"
 sagde Geniernes Konge til mig, "adlyd et År-
 "entimmers Love, bliv Menneſke, men ſmigre
 "dig ikke med blot at have tilſyneladende Sand-
 "ſer. Du ſkal elſke ſom en dødelig, og føle For-
 "nøielſer og Bekymringer ſom han. Hvis Du
 "er uhældig i Din Elſkov, da kom ikke og foru-
 "roelige mig med Dine Sukke og Dine Klager.
 "Du er landflygtig fra Himmelen, fra det Dieblif
 "Elife kroner Dine Duffer." — "Jeg haabede
 at bevæge Dem, eller rettere jeg vilde behage
 Dem. Døm om jeg elſker Dem, eller om De
 bør ſtraffe mig derfor."

Denne Tale gjorde Elife fortvivlet. "O!
 uforſigtigſte af Luſtens Aander," raabte hun,
 "hvad har De gjort? og i hvilken Yderlighed
 har De bragt mig?" — Volange blev forſkræk-
 ket ved at ſee Elife med Taarerne i Øinene.
 "Hvorfor er jeg ikke bleven adſpurat," ſagde hun?
 "var det mig til Skam eller Dem til Straf, at
 jeg forlanoede at ſee Dem? og hvad denne Lyſt
 end var; har De fundet troe, at den ſkulde
 ſaae Overhaand med det, ſom jeg ſkylder baade
 Dem og mig ſelv? Jeg elſker Dem Valoé, jeg
 til-

tilstaaer det endnu engang, og hvis mit Liv var nok til at oprette den Ulykke jeg forarsager Dem, skulde De ei have noget at beklage sig over. Men min Dyd er mig kiere end mit Liv og min Kierlighed.“ — Volange var som ude af sig selv af Glæde. “Jeg kan ikke laste Dem,” sagde han, “for en overdreven Delicateesse. Men see hvor meget jeg ligner Volange: det er næsten ham, eller rettere det er ham selv, som kaster sig for Deres Fødder, som tilbeder Dem, og som beder om den oprigtigste og ærmeste Kierligheds Belønning.“ — Nei, det nytter ikke, at De ligner ham, De er ikke Volange, og det er ham allene jeg skylder den Belønning De bede om. Staa op, gaae fra mig, og kom aldrig til mig igien. Forlad mig, siger jeg. Er De ikke floj? Hvad er det for en fornærmende Glæde, som spiller i Deres Dine? Skulde De endnu være saa dristig at haabe?“ — “Ja jeg haaber min kiere Elise, at Du alene skal leve for mig.” — “Al det er den yderste Uforsammenhed.” — “Hør.” — “Nei, jeg vil intet høre.” — “Et eneste skal fælde Dig.” — “Dette Ord skal være et evigt Farvel.” — “Nei

Døden allene skal adskille os; erkjend Din Mand, Din Sylphe! Denne Volange, som Du har dede, er den Valoé som Du elsker!" — "O Himmel! . . . Nei, nei, De bedrager mig; De misbruger Ligheden." — "Nei, siger jeg, og Justine er Vidne, at alt dette kun er et Paasund." — "Justine! — Hun er min Fortroelige. Hun har været mig behjælpelig i at spille min Rolle, og hun skal hjælpe mig igien til at vinde Dem." — "Du min Mand, kan det være mueligt? Jeg skielver endnu, fuldend, sig mig, hvorledes disse Mirakler ere tiigangne." — "Kierlighed har frembragt dem alle, og Du skal faae at vide, ved hvilke Midler. — Ak, hvis det er sandt." . . . — "Hvis det er sandt, min Elise, vilde Du troe, at der er en Mandsperson til, som fortjener at elskes?" — "Ja jeg vil troe, at der er en saadan Mandsperson til, og at det er mig, som eier ham."

Justine tilstod alt, og maatte med Eed bevidne, at Valoé var Volange. — "Nu" sagde Elise, kastende sig i sin Mands Arme, "nu er jeg fortryllet, og jeg haaber, at Døden allene skal adsprede denne Fortryllelse."

Om Forskiønnelseødriften hos det smukke Bion.

(Efter Kletter, 1792).

Gennemskue vi med et opmerksomt Øie den hele qvindelige Natur, da vilde vi hos dem blive vaer en vis oprindelig Bestræbelse efter Pynt, efter Prydelse, det er Forskiønnelse; en Estræben, som altid er tilstæde, altid virker frem, endog i det Skiulte, naar den møder Hindring; en Bestræbelse, som har den største Indflydelse paa alle qvindelige Handlinger og Tilbøieligheder, hvilke den idelig stemmer, og kan derfor ansees som en almindelig stedse virkende Grunddrift i Qvindetiønnets Natur.

Denne Estræben efter Forskiønnelse ytrer sig allerede merkeligen hos det lille Nigebarn, endnu indeen man kan troe, at Ansættel, Opdragelse, egen Bedømmelseskraft og Esterlignelse

fulde

Kulde have nogen Andeel deri, og inden hun endnu er istand til, at begribe Værdien af det Smukke og Behagelige. Rousseau, denne Menneskenaturens fine Iagttagere, siger i Emil liv V. "Smaapigerne elste Vynten, saasnart de komme til Verden. Ikke tilfreds med, at de ere smukke, ville de ogsaa erkiendes derfor. Man seer det paa deres smaa Ansigter, at dette sysselsætter dem. Saasnart de kun ere istand til, at forstaae En, udretter den Forestilling, hvad Folk siger om dem, mere end enhver anden. Denne Anviisning er god for Pigebørnene, den komme hvorfra den vil."

Og betragt virkelig her det lille Pigebarn, som nu først begynder at smaaapluddre, hvorledes hun pynter sin Dukke, ordner Klædestykkerne, lægger Kruserne i gjærlige Folder, iagttager Forhold i Dragten; pudser, renser og vasker alting; forsøger og afmaaler alle Etillinger, Bevægelser, Bøininger, for 'at udfinde den smukkeste. Hvor skalkagtig hun smiler til sig selv for Speilet, over sig i nette Bendinger, hopper og synger; aflærer sig selv de meest tryllende Lader; søger snildt at efterligne alt det

Skjønne hun seer og hører. Hvorledes dadler hun ikke sin lille Broder, som skidesløs ikke ændser nogen Klædepynt; hun bemærker strax alt det Upasselige, og finder det latterligt, forbedrer det Dadelige, pynter sig bestandig, det er: over sig stedse i, at tilfredsstille den Drift, som ligger dybt til Grund og forborgen i hendes Inderste.

I Menneskekiønnets raa Tilstand blive vi Forskiønnelsesdriften vaer hos de vildeste Folkeslags Fruentimmer. Hos disse udannede Mennesker yttres Qvindekiønnets Forskiønnelsesdrift sig ligesaa fuldt, som hos os; men kun paa en høist raa Maade. Qvinderne overstryge der sine Lægger og sit Ansigt med forskiellige Farver, med fulorte Gaster af Blomster og Urter, bemale endog efter Valg enkelte Dele med mangfoldige Figurer, og Karakterer; alt som de troe mere eller mindre at kunne ophidses Mændenes Indbildningskraft, og virke paa dem. De søge allerede fra Ungdommen af at bringe mere Lethed og Smidighed i sine Lemmer ved forskiellige Øvelser i Dands, ja stræbe endog især hos Børn af det andet Køn ved et voldsomt Tryk at danne det

bls.

bløde Legems Dele efter en af dem antagen Form, det vil sige vanskabe dem efter deres vaa Begreb om Skønheden.

De giennemflette sit Haar med reenligt velugtende Siv, stikke hist og her en spraglet Rier ind, og lade det ingenslunde staae stylteviis; de rense og bade sig tit, og søge overhoved ved mangfoldige Forbindelser, Forandringer og allehaande Omsaating i sine Dragter, Stillinger, Lader og Handlinger, at stikke frem paa en vis Maade, og vise sig i et behageligt Lys, hvorved deres Grøndtilbøielighed til Forfjønneise endog maa paasalde det meest uøvede Die.

Saaledes pleie efter tilforladelige Reisebeskrivers Vidnesbyrd Araberinderne at farve Armene, Læberne og de Legems Dele, som falde stærkt i Øinene, mørkeblaat. De paasætte denne Farve prikkeviis, og lade den trænge saa dybt ind i Riødet ved en i Synderlighed dertil forfærdiget Naal, at der bliver de uudsletteligste Mærker tilbage. I Ørterne ved Grændserne af Tunis skrive de arabiske Piger blaa 'Elyngetræk' rundt om paa hele Legemet, for at forhøie sin Skønhed. De almindelige Qvinder i Arabien stikke

Hul-

Huller i sine Læber med Naale, og lægge saaledes Krudt blandet med Oregalde deri. Denne Blanding trækker sig dybt ind i Kibdet, og de beholde sin hele Levetid, blaa, sortegule eller blyefarvede Læber. De sværte ogsaa Randen af sine Dienbryne med et sort Pulver lavet af Dvunbrud, og drage just med denne sorte Farve en Linie ud ad fra Dienkrogen, for derved at give Dinene et større Udseende. Thi overhoved betragtet, sætte de orientalske Fruentimmere den fortrinligste Skønhed i store, sorte, vidt aabenskaaende Dine.

Qvinderne i Kongeriget Tripoli søge et sært Skønheds Fortrin i et overordentlig langt Livsnit, og pleie, at ridse sit Ansigt op med Naale. Røde Haar staae hos dem, saavel som hos Tyrkerne i stor Anseelse: hvorsore de ogsaa flittigen overstryge Børnenes Haar med rød Farve. De Mauriske Qvinder giøre overhoved meget af, at lade sit Haar groe ned til Halsene. Dienbrynene farve de med en Slags Blyepulver. Denne Vedtægt hører iblandt de ældste og almindeligste; thi de græske og romerske Fruentimmer have været, ligesaa meget som de morgenlandske, forhippede paa, at farve sine Dienbryne brune.

I Asien har enhver Vondelone en fin Kier Hud, hvortil de betiene sig af Jord fra Schio, hvilken de ved Bløden i Vand forvandle til en Elags Salve, og overstryge Legeme, Ansigt og Haar dermed, naar de ere i Bad.

Tyrkinderne beitse sine Haar bort med Rugma eller ulæstet Kalk. I Egypten gives der en liden Riisvæxt, ved Navn Alkonna, af hvis tørre og pulveriserte Blade man betiener sig til en gul, ogsaa rød Farve, hvormed Tyrkinderne farve Hænder, Fødder og Haar gule eller røde.

De Karaibiske Qvinder i Amerika bemale sig med Orleansaft, og pynte sig med smaa Eftortter, som overalt ere prydede med smaa Glasfugler; ogsaa Halsen behænge de med Snorer af slige Emaafugler. Men en ganske besynderlig Pynte er deres med Glasfugler besatte Halvstøvler, som de isøre sig ved Indtrædelsen i den mandbare Alder, og aldrig bringer fra Foden igien, fordi de slutte saa fast, at man aldtig kan rykke dem op eller ned ad fra Stedet.

Iblandt Afrikanerinderne male de toffede Ni-geborn med Røg af Galable og Safran i ful-
sorte

sorte Træk smaa Blomster og andre nydelige
Smaasager paa Kinderne, paa Panden og Hagen.

De russiske Qvinder besad allerede længe for
Czar Peter den førstes Regiering den forsænge-
lige Stadselyst, at sminke sig røde, male sig prægt-
tigt ud med Edelstene, pryde Hovedet med Per-
ler, og klæde sig i rige, kostbare Stoffer.

Iblandt Qvinderne i Kongeriget Dekan hær-
sker en sær Smag. De lade sig nemlig skære
Blomster ind i sit Rød paa samme Maade som
man kopsætter, og male sig saa spraglet med ad-
skillige Farver af Saften af visse Rødder, at man
let kunde ansee deres Hud for blommet Løi. Den
samme Skik var indført iblandt de saa kaldte Pic-
ter, som vare nordlige Folkeslag i Britonniën.
De malede sig overalt med allehaande Farver og
Figurer. Skulderne med Gribshoveder, Albue-
erne og Knæerne med Lovestruber, den øverste
Deel af Brystet med en halv Maane, begge Brys-
terne med Sole, Hjerteknogler og Maven med
store flammede Stierner o. s. v. Men de ugifte
Piger malede sig ikke med saa rødsomme Figurer,
men med de skønneste meest udsøgte Blomster.

Hos Chineserne bliver en tyk, plump Legems-
 Skikkelse holdt for en Skønhed. Efter Hr.
 Gentils Beretning gjøre Fruentimmerne sig al
 Umage, for at vise Dine saaa smaa som mueligt.
 Chinesernes Smaapiger trække, loffede ved sine
 Modres Exempel, uophørligen i sine Dienlaage,
 for troligen at bidrage sit til Dannelsen af smaa,
 langagtige Dine, fordi de uden dem, og uden
 en bredtrykt Næse, som man allerede trykker flad
 i Barndommen, umulig kunde blive regnede
 iblandt de fuldkomne chinesiske Skønheder. Deres
 Hud fordærve de ved en hyppig Sminkte saaledes,
 at de allerede ere rynkede inden det tredivte Aar.
 Men Chinesernes og Japanesernes latterligste Skik
 bestaaer i den Twang, som de tilføie sine Qvin-
 ders Fødder, for med Vold at bringe dem i en saa
 liden Form, at det næsten er dem umuligt at
 staae paa dem. Smerten af denne tvungne Fod-
 pryddelse strækker sig ud over deres hele Levetid, og
 forarsager en ubeskrivelig taaseth Gang. Et for-
 nemt chinesisk Fruentimmer maa altsaa i enhver
 Alder have Fødder som et Barn paa mindre end
 sex Aar.

Qvin-

Qvinderne i det norden for Japan liggende Land Jedso bestaaer i et blaat Anstrøg over Dienbryne og Læber. Tunquineserinderne farve sine Tænder saa sort som muligt, med en Fernis. Siamerinderne overtrække sine Læber med en velugtende Salve, hvorved de faae et unaturligt, blegt Udseende. Strabo fortæller endog om de gamle Troglodyters Qvinder, et virkeligt Hyrdesfolk, at de omhyggeligen oversmurt sit Ansigt med Blegghvidt.

Nogle vilde Folkeslag trykke sine Børns Pande flade, saa som Indvaanerne i Astrakan; andre saa som Karaiberne trykke dem usædvanligen ind, nogle Kanadiske Stammer fugelrunde; andre tilspidsede ja endog nogle firkantede. Qvinderne i Landet Laos giøre efterhaanden saa uhyre Huller i Dreflipperne, at man næsten kunde stikke en turtret Næve derigjennem, og hos disse hænger sædvanligtis Dreene ned paa Skuldrene.

Overhoved have de vilde Folkeslaas Qvinder den Skik at bemale sig; ogsaa hersker der hos alle vilde Nationer den underligste Gaensindighed, i at forandre Hovedets naturlige Form; og det
er

er de østerlandske Folkeslag egent, at fatte-lange
Dren hos Fruentimmerne overmaade høit.

Qvinderne paa de Mikobariske Der rykke
sine Dienbrhne ud. Javanerinderne lade sine
Tænder befile; Qvinderne paa Kysten Koromans-
del pryde sine Næser med Guldringe. Denne
Skik at bære Ringe og andet Smykke i den gien-
nemborede Næse, har udbredet sig særdeles vidt.
Det hører ogsaa iblandt Indianernes Galanter-
rier, at kysse sine Qvinders Mund giennem disse
Ringe.

Selv Dronning Elisabeth af England funde,
saa stor hun ellers var, ikke fornægte denne
Grunddrift til Pynt og Forskønnelse. Efter hendes
Død fandt man tre tusind Klædninger i hendes
Garderobe. Endnu i sit halvfiersindstyvende
Aar lod hun sig gierne sige Complimenter om sin
Skønhed. Maaſkee ingen Forbrydelse skadede
Greven af Essex saa meget, som hans Efterla-
denhed og alt for fine Omdømme i denne Punct.
Hendes Fiendskab mod den ullykkelige Maria hid-
rørte kinbarligen fra qvindelig Skinsyge, i det
den sidste stedse erhvervede sig nye, varme Tilbe-
dere ved sine Tillokkelser.

Disse

Disse Exempler kunde da være flækkelige
Grunde til at stadfæste denne Sætning, at
Forfælskelsesdriften er en Hovedbestanddeel i
den quindelige Character.

Matilda.

(Deutsches Magazin, von Hen. Friedrich West).

Paa en eenlig Spadseregang med en Ven i Provindsen, traf vi paa et Fruentimmer med blegt, sygeligt Ansigt. Trækkene forraadte imidlertid Spoer af Skønhed. Hun var klædt i Pialter; en Halmkrands prydede hendes Hoved.

"Beder, giv mig en Halvskilling Herre!"

Jeg gav hende, og gik videre.

"Matilda" raabte nogle gamle Qvinder til hende, hvilke syntes, at kiende hende, "Matilda! beed ogsaa den anden Herre".

Vi kunde maaskee være hundrede Skridt borte. Hun løb efter os. Men da hun ikke saa for sig, snublede hun paa Halvveien, og faldt paa Ansigtet. Hun reiste sig strax op igien, og lod til, at ville hinke efter os; men hun var saa svækket ved

Falsk

Faldet, at hun neppe kunde staae! Vi stode stille; jeg saa at Blodet trængte frem af et Saar, som hun havde faaet ved Faldet.

Omhyggelig tørrede hun Blodet af med Haanden; og stod nu vakslende, uden at være istand til, at gaae efter Qvinderne, eller gaae efter os.

Hun saa opmærksom paa os. "See kun, sagde hun til en af Qvinderne, som nu vare komne til hende, "see kun Herren der," i det hun pegede paa min Ven, og brød ud i en Strøm af Taarer, "ligner fuldkommen min Warberg"!

Mere kunde hun ikke sige. Næsten ti Minuter streg hun uophørlig. Kun i Mellemrum hørte jeg hende uforstaaelig stamme det Navn Warberg.

Hvad vil hun med den Warberg? spurgte jeg forundret, efterdi jeg kiendte den gamle Geheimeraad Warberg meget godt.

"Ik! Herre" sagde den gamle Kone. "Denne stakkels Pige er en brav Forpagters Datter her i Naboelaug. Baron Warberg, en ung, riig Kavalier, gifte sig efter hende, fordi hun var meget smuk. Han fik hendes lettroende Hjerte, og røvede hendes Uskyldighed. For at undgaae Ubeskyldighed
hage-

hagelighederne af et saa skændigt Bedragerie, gik han i fremmed Kriøttieneste. Den stakkels Matilda følte sig snart frugtformelig; men hun haabede, han vilde komme tilbage, og ægte hende. Han kom ikke, og hendes Bestemmelse rygtedes. Hun blev affindig, og har været saaledes stedse siden den Tid.

Hvor længe?

"Allerede i syv Aar, Herre. — Og hendes Barn? — "Har hendes Fader, den smukkeste Dreng de kan see". —

Smidlertid havde Matilda tørret sine Taarer af. Hun udstødte et Suk, som trængte ind i midt Junderste. Derpaa saae hun igjen stift paa min Ben, udstrakte sine Arme, og raabte: Ak! Warberg! Warberg!

Hun ilede hen til ham, og vilde omfavne ham, havde den gamle Kone ikke holdt hende tilbage.

Hvorledes! Warberg? sagde hun i den smerteligste Baandes Tone, er du endnu stedse grusom?

En Taarestrom gav hende Lettelse igjen.

Ten

Jeg formaaede ikke længer, at udstaae Synet af en Sorg, jeg ikke kunde raade Bod paa, som jeg ikke engang kunde lindre.

Vi forlode den ulykkelige Matilda. Men saasnart mine Forretninger tillod det, reiste jeg tilbage, for at tale til Hiertet i den gamle Warberg.

"Hun har ingen Nød", sagde han koldt og tørt, "ellers vilde jeg have skaffet hende en Plads i Daarekisten". — Hvad jeg svarede, kan man forestille sig. —

Siden den Tid har den gamle Warberg været min svorne Fiende, og raaber mig ud for en Jacobiner. Og saa hører man ham stedse ivre imod alle Forsøg til Lovenes Forbedring.

Spanſk Elſkov.

En virkelig Tildragelse.

(Fra Groſſes Briefe über Spanien, an J. N. Forſter, 1793.)

Spanierinden har Evne til de ſørſte, voveligſte Foretagender, naar det kommer an paa, at tilklampe ſig den Mand, hendes Hierte har valgt. Ingen anden Qvinde giver ſaa let alting, Vre, Familie, Rigdom, Beqvemmelighed bort, for at tilfredsſtille en Uttraa. Herom vil, bedſte Forſter, en liden Hiſtorie, ſom tildrog ſig den Tid, jeg opholdt mig i Spanien, give dem det bedſte Begreb.

Donna Eleonora F**, den eneſte Datter af Marquis de G***, var tillige eneſte Arving til hans Rang og en umaalelig Formue; af to Brødre, hun havde havt, miſtede hun den ene i Kopper, og den anden i Krigen; ſom den eneſte Levning af en glimrende Familie forenede hun hos ſig en i hende heftig forelsket Faders hele

Omhj og Omhed. Hun forenede derfor med megen Tækkelighed og en fin Forstand alt hvad den meest udsøgte Opdragelse nogensinde kan give.

Inden hun endnu var tolv Aar gammel, havde Marquien allerede udsøgt, og sluttet et Partie for hende, og dette var Grev C:: af en af de første Familier i Riget, en ung Mand, udsmyret lige saa rundelig af Naturen som af Lykken, smuk og forstandig. Hans Fader lod ham reise nogle Aar udenlands endnu, indtil hans Kiereste havde naaet sin mandbare Alder. Den unge Greve lærte endnu isoreien at kiende sin ham bestemte Brud, forlibede sig i hende, og gik bort i den faste Beslutning, at afkorte sin Graværelsestid, saa meget som muligt. ⁷

Men imidlertid tildrog der sig Hændelser, hvilke kuldkastede alle hans Planer for Fremtiden. Marquien, hvist indtaget af sin Datters Udighed og Ukyldighed, gjorde alt for at sornote sin Yndling. Han havde tidlig taget hende ud af Klosteret, tilbragte en stor Deel af Vinteren med hende i Madrid, men Sommeren i sin Provinds, hvor den unge Adel snart forsamlede sig hoberiis om den smukke og rige Eleonore.

Vel vidste Eleonore, at hun var forlovet, hun havde været tilfreds med sin tilkommende Gemal, saa længe hun ikke havde kiendt nogen anden; men nu følte hun det Byrdsfulde i deres Forbindelse. Alt hvad skiont og elskværdigt hendes Provinds havde, befandt sig for hendes Fødder, hendes Hjerte følte sig opfordret til et Valg, og fornem, at det var frit endnu? Enart valgte det virkelig imod sin Willie.

Don Juan L**, en ung Adelsmand, af en god, men tilbagesat Familie, havde været en Ven af hendes Broder, og hun havde tit haft Leilighed at see ham, da hun endnu befandt sig i Klosteret; nu var det fem Aar siden at de havde talt med hinanden, og begge syntes ved Gienfærdelsen, at føle noget, som var mere end Venskab.

Eleonore havde siden den Tid dannet sig fuldkommen; Don Juan, endskiøndt først fire og tyve Aar gammel, havde vel i tre Feldttrøg tabt noget af sin Ungdoms Kiinhed, men han havde derimod vundet mandig Ekshenhed. Hans Kundskaber vare modnede, hans Forstand havde dannet sig, hans Hjerte havde hans Nations Stoltshed og raske Edelmødighed, og ikke kunde Eleo-

nore længe modstaae det Die, som var saa længe vant til at seire.

De forstode hinanden snart, og hun aabnede ham den ulykkelige Forbindelse, som paa lagde hende Baand. Han lovede hende, at gjøre alt, for at indsmigre sig i hendes Faders Siel, og faae denne Forbindelse ophævet. Men det var, at kiende den gamle Marquis stet. Alle Forsøg vare omsonst. Leonores Kierlighed vorede imidlertid ved disse Hindringer til en saa brændende fortærende Lidenstabs, som kun Spanierinden kienner. Don Juan foreslog hende en Undvigelse; næsten havde hun besluttet det, men hun flygtede for, at lægge sin Faders graae Haar i Graven; hun forsvarede sig imod sin Elfers indstændige Bønner, men snart kun saare afmægtigt. Hindringerne syntes at vore med hver Dag, og med dem tiltog ogsaa hendes indvortes Lue til et Elags Maserie.

Leonores Kammerfrue var medvidende i hendes Hemmeligheder, og forskaffede de Elskende næsten hver Nat Leilighed til at tale med hinanden. De tilbragte den kun med Veraadslaelser om deres Forsatning og om de Midler, de havde at gribe.

En af disse Nætter, da Begges Lidenſkab omsider syntes at have naaet den høieſte Epidſe, faldt omsider Leonore paa det ſamme Middel, til at tvinge hendes Fader, at give ſit Minde til et Giſtermaal med Don Juan, ſom Julie vilde anvende til Bedſte for ſin Forbindelſe med St. Preux. Hun tilſtædede af Overlæg hendes Elſker det, hvad hun endnu ſtedſe havde afſlaaet hans heſtige Kier tegn; i det Haab, naar hun blev frugtſommelig, at nøde ſin Fader, til at forbedre et Feiltrin, ſom paa ingen anden Maade ſtod til at gøres godt igien.

Konſtigrebet lykkedes rigtig nok; efter nogen Tid fornam Leonore ſig Moder. Men Følgen var langt anderledes, end de formodede. Hun kaſtede ſig for ſin Faders Fødder, tilſtod ham med Taarer en heſtig Lidenſkabs Feiltrin, og bønſaldt ham indſtændigen om, at give ſit Minde til eet eneste Middel, hvorved hendes Forſeelfe kunde blive gjort god igien.

Den gamle Marquis geraadede ved denne Aabenbarelſe i det gyſeligſte Maſerie. At ſee ſig i dette Dieblif bedraget, at ſee ſig ſkuffet i ſine kiereſte Forhaabninger af ſin Datter, for hvilken han

han hundrede Gange vilde have hengivet sit Liv, hvis mindste Lune han stedse havde stræbt, at tilfredsstille endog med Opoffrelser af sine egne, at see paa engang ethvert Dulle tilintetgjort, enhver Udsigt formørket; det oversteeg hans Alders Kulde og Nolighed. Han blev angreben af et Slags Affindighed over sit Navns og sin Families Krænkelser, som berøvede ham al Bevidsthed, og forledte ham til de forfærdeligste Udsvalser.

Det første var, at han stødte den for hans Fødder liggende Eleonore fra sig, og da hun holdt endnu fastere ved hans Knæ; gav hende et heftigt Slag med den flade Haand i Ansigtet. Blodet begyndte at strømme hende ud af Mund og Næse, og bedøvet af Smerte, besvimede hun, og sank hen i sin Faders Stol. I stedet for at bevæges til Medlidenhed ved Synet af en smuk blodig Pige, en fortvivlende Datter, lod han hende ligge, gav hende endnu et Stød med Foden, og løb halv affindig ud af Værelset, for at lade sin Hest sadle, og ile hen til Don Quans, nogle tusinde Skridt fra hans Slot, liggende Bøllig, og opoffre ham til sin Hævn.

Don

Don Juan holdt just, formodest en liden Upasselighed, Tengen dengang, og han vilde derfor have været fortabt uden Redning, hvis ikke hans Kammeriere var bleven den Gamle vaer langt borte. Denne listige Fransmand var vidende om sin Herres Elskovsforstaaelse, og ligesom han saae Marquien stummende og bløddød i Ansigtet styrte hen paa Huset, forstod han strax, hvad der kunde have forefaldet.

Han lukkede i Stilhed sin Herres Sovkammerdør i Laas, og stillede sig rolig i Huisdøren, for at oppebie den Gamles Ankomst. Denne gik løs paa ham med de gyseligste Eder, og svor, at tage Livet af ham, om han ikke strax sagde ham, hvor Don Juan befandt sig. Denne anstillede sig ganske forundret over, at han ikke havde mødt Don Juan, da denne just havde taget samme Vej til hans Slot.

Nu troede Marquien, at have fanget Næven i Fælden, han vendte derfor tilbage i en Ekynding, og da han ikke kunde blive sin Fiende vaer underveis, indbildte han sig stadigen, at han sikkert vilde finde ham hos sin Datter. Han ren-

te derfor igien op i Bærelset, hvor han havde ladet hende ligge blodig paa Gulvet.

Med Leonore var der imidlertid foregaaet en overvættets Forandring. Efter at hun var begyndt at komme sig fra den første Smerte og Daanelse, vaagnede ogsaa hendes Selvbevidsthed igien. Den stolte Spanierinde følte alt sit Blod i Oprør, over at see sig saaledes behandlet af en Fader. Hun reiste sig derfor selv op, sendte Tjenerne, som tilbød hende, og bekymrede for hende, forsamlede sig om hende, ud af Bærelset, og gjorde ved sig selv det hellige Løfte, nu at lade sin Fader see, at de havde indbyrdes Pligter. Hun trøstede sin Kammerfrue, og gik ind med hende i sit Bærelse.

Marquien fandt derfor sin Datter langt anderledes end han havde indbildt sig. Han smigrede sig med, at see hende nok engang krybe for hans Fødder, for at kunne støde hende bort nok engang. Men han fandt Eleonore siddende ganske rolig paa Kanopeen, sysselsat med at stille sit Blod, som endnu bestandig flød fra hende.

Uden Undseelse for de tilstædeværende Betientere, begyndte han nu at overøse hende med de
bittre-

bittreste Vebreidelser. Leonore svarede ikke et Ord derpaa. Denne foragtelige Kulde bragte ham endnu mere uden for sig selv, og han endte dermed, at han stødte hendes Kammerfrue ud af Døren, gav sin Datter endnu et Slag med Vidsten paa Hovedet, svor hende til, at hun, saa længe han beholdt Livet, aldrig skulde komme ud af dette Kammer, slog Døren i Laas, og stak Nøglen i sin Lomme.

Don Juan havde imidlertid faaet Efterretning om den Gamles Besøg, han fattede naturligviis samme Mistanke som Kammertieneren, og befalede denne, at liste sig hemmelig hen til Slottet; for at faae Tingens Sammenhæng at vide med alle sine Omstændigheder. Cicilie, Grevindens fortrolige Kammerfrøken kom ham allerede imøde i Nærheden af Slottet, for strigende og grædende at fortælle ham den hele Begivenhed omstændeligen, og han vendte derpaa med disse trøstelige Efterretninger tilbage til sin Herre.

Men Don Juan tabte ikke sin Ratning herover; som en erfaren Krigsmand eftertænkte han, hvad Fordeel han kunde drage af denne Ulykke.

Eleg-

Eleonores stille Kulde ved sin Faders sidste Mis-handling overtydede ham, at hun var til Sind at romme. Han søgte derfor om Midler til, at lade hende vide, at han en Nat vilde indfinde sig med en Stige og alle Hielpemidler ved hendes Vindue, for at udfrie hende af sit Fængsel.

Dette var ikke vanskeligt. Rigtig nok ledsagede Faderen selv den Tiener, som bragte hende Maden, lige op til hendes Kammerdør, og om Natten lod han sin fortrolige Kammertiener vaage i Forværelset; men man puttede en Villet i Posteien, og Leonore kastede Snaret, ja! ud af sit Vindue, skult i en huul Knogle.

Hvem var lykkeligere end Don Juan. Den længselfuldt forventede Nat kom omsider. Man lagde Stigen til. Alting var stille. Leonore kastede Juveler ned til ham paa nogle Klæder, og allerede havde hun sat en Stoel til, for at stige op i Vinduet, da hun hændssevits stødte en Jaloufie ned. Denne Massen vakte Marquesens Kammertiener i næste Værelse, hvilken blot var slumret lidt ind, han stod op, lurede ved Døren, og da han fornam Hvissen og hemmelig Tale, tog han sin Stige, og stødte Døren pludselig op.

Da

Da han saa den unge Grevinde i Vinduet, hvilken allerede havde en Fod paa Stien, sprang han hurtig til, for at holde hende tilbage, og rive hende ind. Eleonore faldt paa Knæ for ham og bønfalet ham indstændigen om, at lade hende gaae. Men alt omsonst. Den Gamle holdt hende fast, overøste hende med Vebreidelser over hendes Families Bestemmelse, og endte dermed, at han vilde slæbe hende til hendes Faders Værelse.

Hun stred imod, og skreg om Hielp ud af Vinduet. Den Gamle merkede heraf, at der var Selvfab uden for, han tog ligeledes paa, at raabe, for at vække de andre Tienere. Eleonore geraadede ude af sig selv af Fortvivlelse. Hun tabte af Bevisthed, og i det hun under Modstanden følte sig trykket af en Dolk, som hun altid bar hos sig, saa rev hun den fra sin Barm, og gav den gamle, troe Tiener tre Stik i Brøstet, hvilke paa Stedet fældte ham ned for hendes Fodder.

Herpaa svingede hun sig let paa Stigen, faldt ned, kastede sig i sin Elfers Arme. Først den næste Morgen fandt man Kammerdieneren svømmende i sit Blod, i hendes Værelse, og han havde endnu inden han døde netop Tid nok, til
at

at fortælle Begivenheden. Man satte efter de
Flygtende, men man har aldrig siden hørt det
ringeste til dem.

* *
*

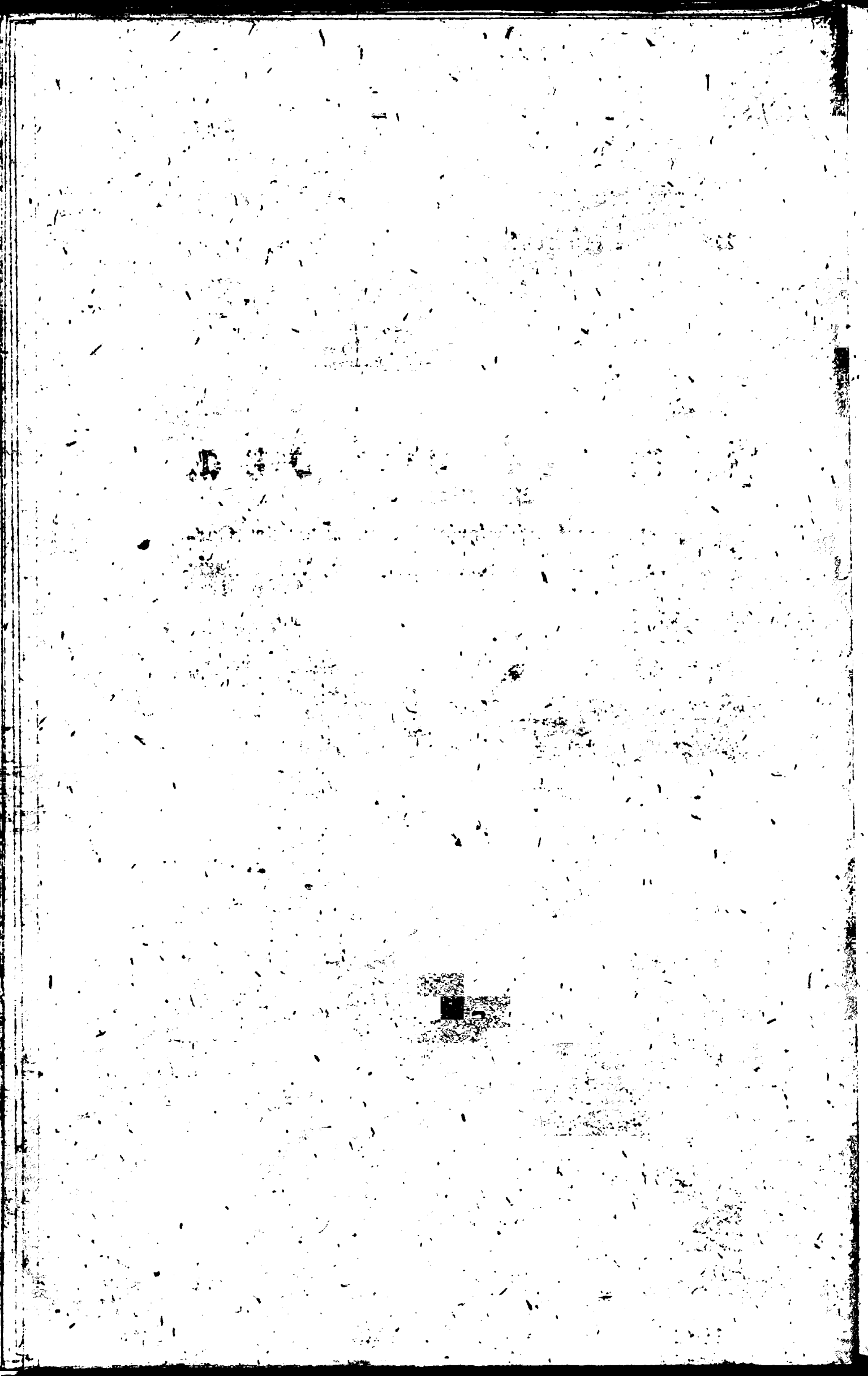
* *
*

* *
*

De seer her, bedste Lærere, et Exempel
paa spansk Elskov. Hvilket frugtbart Exempel for
en Skribent, hvor behageligt til en Roman. Nep-
pe tvivler jeg paa, at hun jo ikke ligedan i første
Ansald havde slidt sig fra sin Faders Harme, som
hun slap fra Tieneren. Thi der gives ingen For-
brydelse, naar man ikke mere'er sig selvbevidst,
og som Voltaire saa smukt siger i sit blanc et noir:
Nos idées ne dependent pas plus de nous
dans la veille, que dans le sommeil.

Ismael og Sora.

(Eildeel taget af Florians Gonzalvo de Cordova ou Grenade reconquise. Liv. VII. à Paris 1791.

De Kristne i Spanien bleve over i syv Hare-
hundrede meget foruroligede af Maurerne, der
var kommet over fra Afrika. De Kristne foru-
roligede Maurerne igien, og man hørte den-
gang aldrig om andet end om Krig, lumsk
Mord, Oprør og Forræderi, om Kongernes Gif-
termaal og Forbund, som altid spaaede en Tre-
dies Ulykke, om Troners Bestigelse, Nedriven
og Opreisning. Det saae fuldt saa galt ud som

om, ei at være forboven i Farer, mens hans Broder var borte; Lara bad Gonzalvo om, at dæmpe sin naturlige Stolthed ved en troløs og grusom Konges Hof. Begge bade Isabelle om, at dæmpe sin naturlige Stolthed ved en troløs og grusom Konges Hof. Begge bade Isabelle om, at de maatte følges ad; men den spanske Hær kunde ikke paa eengang undvære to saadanne Helte og Anførere. Gonzalvo hidsede Seil, og Lara saac med Taarer hans Skib, at tabes af Synne blandt Middelhavets Bølger.

Dog det æmme Venſkab bliver ikke vort Emne her, men Kierlighed og Kierligheds Lidelser. Stedse var Lara i Vaaben; om Dagen stod han i Spidsen for Kastillianerne; han ordnede deres Bataillioner, og angrede, at Maurerne holdt sig rolige i deres Telte. Om Natten vandrede han, fulgt af Riddere, omkring Leiren, vaagede for Hærens Siklighed, og, uden Ophør bestieftiget med Gonzalvo, vendte han ofte sine Skridt mod Havet.

Paa en af disse natlige Vandringer havde Lara, der tænkte paa sin Ven, med et Følge af hundrede Nyttene, fiernet sig fra Forstandsin-
gerne.

gerne, og lod sin Ganger med flapper Tøile
 gaae hvorhen den vilde. Han drog frem i Nat-
 tens Stilhed: Maanen udbredte fra den høie
 Himmel sit Sølvlys; kun Mattens Fugl foruro-
 ligede Luften ved sit langsomme Skrig, det Echo
 forlængede: Alt hvilede, Alt var stille paa den
 eenfomme Mark, hvor nogle omvankende Ild
 glimtede langt borte.

Pludselig standser Helten og hører Tonerne
 af en behagelig Stemme; den sang paa Arabisk
 disse Ord:

Snart, min Tilbedte! igien jeg dig seer!
 Fryd! kom at muntre mit Hjerte!
 Dog saa uroligt og bange det er,
 Baander sig kvalfuldt af Smerte.

Skinsyges pinende Frygt,
 Lad af min bange Siel at plage!
 Om, Zora! mindre skøn du var,
 Mit Hjerte dog du evig har,
 Men mindre Qual det vilde smage.

Hist i vor Skov sees den frygtsomme Geed
 Vort sig fra Diet at flynde.

Rier

Kierlig, som du, den at elske jo veed,
 Skul dig, som den, med din Ynde,
 Skinsyges pinende Frygt,
 Lad af min bange Siel at plage!
 Om, Zora! mindre skøn du var,
 Mit Hierte dog du evig har,
 Men mindre Qual det vilde smage.

Tomme Forhaabning, o bort du maa flye!
 Skules din Ynde kan ikke,
 Kunde vel Palmen med Toppen i Sky
 Dølges for Vandrerens Blikke.

Skinsyges pinende Frygt,
 Lad af min bange Siel at plage!
 Om, Zora! mindre skøn du var,
 Mit Hierte dog du evig har,
 Men mindre Qual det vilde smage.

Lara bliver opmærksom, undersøger og ved
 Maanens Skin faaer han Die paa en ung Krigers
 til Hest. Paa Hovedet har han en sort Turban,
 en kort hvid Kappe skuler ham neppe; i en glim-
 rende Sølvkiede, der hænger over Kroppen, bærer
 han en bred Dolk. Hans Been og Arme ere
 nøgne og prydede med Guldringe. I sin venstre
 Haand

Haand holder han et Skjold og i den høire tre Kastespyd. Hans Ganger, hvid som Sneen, bærer ingen Sadel og ingen Tøile; fri og snel som Luften synes den ei at bryde sig om sin Herre, og ei at efterlade Spoor af sine Trin i Sandet. Den standser og fremskynder sine Skridt blot efter Lyden af sin Førers Stemme.

Bed dette Syn gienkiender Lara en af de berømte Beriber, der var kommet fra Afrikas Ørkener for at staae Boabdil, Kongen i Granada, bi. Han befalede tolv af sine Krigere, at betragte sig denne Fiende, medens hans øvrige Trop, udbredt i en Kreds, overalt sperrer ham Veien.

Den omringede Numider standser og venter modig paa de tolv Spanier. Da de vare kommet ham paa et Vueskud nær, udslynger han i et Dieblisk sine tre Kastespyd. Ethvert af dem rammer og kaster en Nytteløshed i Sandet. Afrikaneren iler som Luften, flyer og adskiller saaledes dem, der forfølge ham. Men da han ingen Udflugt kan finde, kommer han tilbage til Kampens første Sted, bukker sig, uden at standse for Løb, ned til Jorden, griber igien et af de tre Spyd, der

der sidder i en Spaniers Bryst, og da han kaster det paa nye, fælder han endnu een.

Du træder Lara ene frem. Han standser sine Krigere, der vare færdige at styrte sig mod Maureren, han forbøder dem, at forlade deres Plads, og vender sig til Afrikaneren.

Rieffe Fremmede, raabte han til ham, det er nok, giv mig dine Vaaben; forsøg ei paa en unyttig Modstand: jeg har Nøie med at holde mine Krigere tilbage; lad mig den Fornøielse at frelse dit Liv.

Jeg er for ulykkelig til at elske det, svarede Numideren med en stolt Stemme, og skal jeg være din Fange, vil jeg heller døe for din Haand.

Med disse Ord trak han sin Dolk og styrtede mod Helten. Lara kastede sin Landse, bevæbnede sig med sit Sværd og gik imod ham.

De nærme sig hinanden, komme sammen og staaes. Tusend Stik gives og afværges, men endnu har ingen af dem et Saar. Maureren havde intet Kyrads, men altid møder hans Skjold Kastillianerens skarpe Kaaarde. Hans smidige Ganger, der synes opmærksom paa alle

Lar-

Laras Bevægelser, vender sig, Springer og anfald-
der, forudseer hvert Hug, der truer hans Herre,
og rædder ham hundrede Gange fra Døden.
Men de tvende Krigeres Magt var ulige: snare
slaaer Spaniolens Sværd Maurerens Skjold
itu; han rammer ham over Skulderen, og styr-
ter ham ned svømmende i Blod. Den numidi-
ske Ganger hviner af Smerte; den forsøger
endnu at forsvare ham, som den ei kan give Sei-
ren. Den stiller sig over ham, skjuler ham med
sin Krop, slaaer i Veiret med sine truende Bag-
fødder, dem den altid stiler mod Seierherren;
men da den seer Kastillianerne løbe til, giver den
sig paa Flugten, undflyer tværs over Marken og
forsvinder for deres Dine.

Lara nærmer sig til sin Fange, rækker ham
Haanden, reiser ham op og undersøger hans
Saar, som han fandt ei var farligt dybt; han
lod ham give en af sine Heste, viste ham al den
Erbødighed, der skyldtes hans uheldige Tapper-
hed, og reed med ham til Forstandningerne.

Maureren følger ham med nedbøjet Hoved
uden at sige et Ord, og uden at fremføre nogen
Klage. Store Taarer rullede ned fra hans Dine,

Dybe

dybe Sukke steg op fra hans Hierte. Lara, som blev det vaer, begreb, at en dyb Sorg nagede hans Hierte; han frygter at paadrage sig Maurerens Fortrydelse ved utidige Spørgsmaal: men han kan ikke modstaae den ømme Deeltagelse, han altid føler ved Synet af en Ulykkelig.

Tappre Numider, sagde han til ham, Skiebne og Mærket har uden Tvivl været mig gunstige; min Seier er som Intet at regne mod den Daad jeg har seet dig at udføre; vær taalmodig ved en Skiebne, der er fælleds for alle Krigere. Dine Taarer bebreide mig alt for smertelig den Yndest, Lykken har viist imod mig. Jeg haaber og jeg frygter imidlertid, at jeg ikke er den eneste Årsag til disse Taarer. Er du maaskee adskilt fra en Ven? O! da veed ingen saa godt som jeg at beklage dig; ingen har mere Nøt til at trøste dig i din Kummer. Kan du have en Fortrolig, saa er jeg værdig til at være det. Du er ikke i en Barbars Magt. I Morgen, ved Dagens Anbrud, giver Lara dig din Frihed, naar Ferdinand, mit Konge! tillader det.

Ved

Bed det store Navn Lara hæver Numideren Hovedet. Hvad, skreeg han med Forundring blandet med nogen Glæde, er jeg Laras Fange! Er det denne berømte Helt, ham vore Maurer ære ligesaa meget som de frygte ham, er det ham, der i Dag har gjort mig til det ulykkeligste af alle Mennesker! O, vidste du, Ridder! hvad din Seter koster mig, du vilde fortryde, at du har overvundet mig.

Nu beder den ædle Lara ham indstændig, at han vil fortælle ham sit Uheld. Den omme Deeltagelse han lader see, den kierlige Bølelse, der hersker i al hans Tale, den indbyrdes Attraae, som to ædle Sielen ved første Sammenkomst føle til hinanden, alt dette bestemmer den unge Afrikaner. Han haaber at hans Fortælling vil fremskynde hans Frihed; han vil i det mindste ved sin Fortrolighed behage sin ædle Overvinder. Doggeride længer foran Truppen; og Numideren begynder med sin Fortælling.

Lykkelig den, som ubekiendt, uden Rang,
uden Rigdom, uden Gædsel, ei kiender til andre
Plig-

Pligter, end den simple Naturs, ei til andre Glæder, end at elske, og ei til anden Hæder, end at elskes! Ufølsom er han ved den tomme Stolt-
hed, som vi have gjort til vor første Nødvendig-
hed; han forlader ei sit Fædreland, for i andre
Klimater at op søge Farer og Lidelser, der ei vare
bestemte til ham. Han kommer aldrig bort fra
Gienstanden for hans Omhed; Kierlighed har
sine Sorger, der ikke kan undgaaes, men den
grusomste er Fraværelse, den har Naturen sparet
ham for. Rolig hendirager han sine Dage paa
det Sted, hvor de begyndte. Det Træ, hvor-
under han legede som Barn, der sidder han som
Egtemand, og der slumrer han som Olding.
Den Hytte, hvori han fødtes, deri fødtes ogsaa
hans Sønner og Døttre. Intet forandres for
ham, og Intet kan forandres. Den samme
Soel lyser for ham, de samme Frugter ernære
ham, den samme Eng fornøier hans Syn; og
den samme Vedsagerinde, stedse mere elsket, lader
ham dobbelt nyde Naturens Begiærninger; Kier-
lighedens Sødhed og Ligheds Lyksalighed.

Saaledes skulde min Skiebne have været;
saaledes var den før Granadas Krig.

Jeg

Jeg er født blandt de Hyrdefolk, der uden Byer og uden fast Bopæl boe under Telte med deres Hiorde, flytte deres Leir fra Græsgang til Græsgang, og vandre om i Ørknerne fra Foden af Bierget Atlas indtil Grændserne af det gamle Egypten. Disse Folk nedstamme fra de første Araber, der drog ud fra det lykkelige Nemen under Afrikas Anførsel, underkastede sig disse store Landstrækninger, og gav dem Navn efter deres Anførere. De Overvundne bleve forviste til Byerne. Overvinderne, der aldrig agtede eller søgte andet end Hyrdelivet, beholdt Markerne for sig, og udbredte sine adspredte Stammer over den uhyre Strækning af Palmernes Land, i vort Sprog Biledulgerid.

Der har vi vedligeholdt vore Gæder og vore Forfædres Skikke. Enhver Stamme, for sig adskilt, samler sine Kvæghiorde og sine Rigdomme i en Kreds, der indslutter Teltene, vævede af Kamelernes Haar. Frie, men underkastede en Cheif, udgør Leiren en Republik, der opstaaer sin Volig eller flytter den, der stemmer for Krig eller Fred, alt eftersom Familiens Overhoved vil. Vor Cheif holder Ret for os; og vor Lovbog

ind-

indskrænker sig til den simple Grundsatning: Væ-
rer lykkelige uden at skade nogen.

Vor Eiendom bestaaer i Kameler, hvis
utrettelige Hurrighed kan i et Døgn bringe os
to hundrede Mile bort fra vore Eiender; i Heste,
ustatterlige for deres Mod, deres Klogskab og
deres Hengivenhed for deres Herrer, hvis kiereste
Følgesvend de blive; i Saar, hvis fine Uld er vor
 eneste Klædning, og hvis lækkre Mælk er vor
 eneste Drik. Fornøiede med disse Himlens Ga-
ver foragte vi Guldet og Sølvets, som vore
Gierge rigelig tilbyde os, dersom vore Hænder,
saa gierrige som Europæernes, vilde fornødre sig
til at grave i Minerne. Men vore græsrige
Enger og Agrene med Byg og Hvede foretrække vi
for disse farlige Metaller, Kilden til Verdens
Uheld, og som vi, uden Tvivl, for at minde os
om de Laster, de kan opægge, ei drage frem af
Jorden uden til Lænker for vore Forbrydere.

Fred, Venkab og Enighed hersker i enhver
Familie. Hengivne til den Religion, vore Fæ-
dre har overdraget os, tilbede vi den eneste Gud
og ære hans Sendebud. Uden at trætte vor
svage Aand med at gruble over hans guddomme-

lige

lige Bog, uden at prale med den lastværdige Stoltshed, at forklare hans hellige Læresætninger, ere vi altid visse paa at følge dem, naar vi udøve et Menneskes Pligter, og naar vi vise de ædle Dyder, som Naturen havde indplantet i vore Sieler, før de bleve foreskrevne i den høie Koran. Vi troe, at en god Handling gielder mere end alle Bønner; at Retsfærdighed og Barmhertighed ere helligere end Rhamadannen; og da vi i vore Sandrøfener undertiden maae lade det gaae over med at bade os, saa søge vi at erstatte denne vor Lovs Overtrædelse ved Kierlighed, Velgørenhed, men især ved Siestfrihed. Giennem fyrgetyve Aarhundrede have vi troligen udøvet denne Pligt, der er saa let for vore Hjærter; vi bære Verbødighed for den, som for vor Første, og vi elske den som vor behageligste Pligt. Enhver Fremmed, var det end en Fiende, der hærger Gudgangen til vort Telt, bliver os en Helligdom. Hans Liv, hans Eiendom, hans No synes os en kostbar Skat, som den Evige har betroet os: hver Dag bede vi ham fremdeles at lade os den Hæder; Hovederne i vor Familie trettet om ham. Aldrig sætter nogen af dem sig til

Maaltid i sit Telt; hans Word staaer altid ved Indgangen; Sæderne ere tillavede, og Huusfaderen tør ikke tage Plads, for han har raabt tre Gange: I Menneskenes Faders, i Guds Navn, dersom her er en Reisende, en Trængende, en Ulykkelig, han komme og dele mit Brød med mig, han komme og betroe mig sin Kummer.

Det var iblandt disse simple Mennesker, hvis Sæder altid har været de samme lige fra Agars Søns Fødsel; det var midt i Orken Zab, at jeg kom til Verden, for at elske Zora: Zora den ædleste og skønneste blandt min Stammes Døttre; Zora var tidlig overdraget til min Fader af hans døende beste Ven; fra sin første Barndom af blev hun opdraget med mig, hun forlod mig intet Dieblis, og elskede mig næsten ligesaa tidlig, som jeg elskede hende; ei kan jeg gienfalde mig det Tidspunkt, da vor ømme Kierlighed begyndte. Min Fader, Cheif for min Stamme, saae vor Omhed fremglimte, og opildede den; han trykkede os til sit Bryst, kaldte os sine to Børn, og deelte sine Kiertegn imellem os. Før hun vidste hvad en Egtemand var, gav Zora mig dette Navn, og jeg kaldte hende ogsaa min Kone;

Kone; min Fader sagde til mig, idet han lagde vor Hænder sammen: Ismael, min Søn, elsk altid Datteren af din Ven, elsk hende dit hele Liv. Vorer sammen i Kierlighed, som de to Palmetræer, der hæve sig ved hinandens Side foran mit Paulum. Vorer min Alderdoms Trøst; understøtter mine vaklende Trin i mine sidste Dage, naar jeg skal nedstige i Graven. Snart skal Eders Bryllupsfest være; og gjentager engang i Tiden for Eders Børn, hvad jeg i Dag med saa stor Fornøielse har sagt til Eder.

Før jeg havde naaet mit tolvte Aar, havde min Fader underviist mig i at slynge et Rastespyd, i at ride en Ganger uden Tømme, og at flyve med den over Sandsletten. Zora, for ei at forlade mig, havde lært de samme Øvelser; havde troet, at hun elskede dem, fordi hun elskede mig. Klædt i en kort Kappe, der var knappet sammen med Guldhægter, med Bue i Haanden og Raageret over Skulderen, fulgte hun alle mine Skridt. Snart forlod vi vore Hjørde for at forfølge den hurtige Struds, eller den farlige Chacal, eller den lugtende Beverkat. Zora sældede dem med sine Pille, og jeg besang hendes Seier. Snart

vare vi paa lette Gangere, udrustede med mange Kastespyd, i Spidsen for en Hob unge Krigere af vor Alder, og vi drog hen for at opsoge den frygtelige Løve i sit Skul. Vi nødte den med vore, Spyd til at søge den frie Mark: nu gienlød Lufsten af vore Fløiter og Trompeter. Det rasende Dyr brølede, forvirret ved den Kriegerste-Larm, foer den mod Hestene, angreb dem, og fastede Jægerne omkulde: men jeg gav Agt paa Zora; altid var jeg mellem hende og Løven, jeg var blevet sønderrevet, før Zora var blevet saaret; tusinde Gange havde jeg sat mit Liv til, før hendes Skulde været i Fare. Enarligh var den giennemboret fra alle Sider og Uhyret, svømmende i sit Blod, droges med Døden; indtil Zoras Kastespyd gav den det dødelige Saar.

O! hvor sørgeligt og sødt er det mig, at fortælle om disse saa lykkelige Tider! hvilken Glæde har det været mig, vidtløftig at fortælle dig om mit elskede Fædrelands Sæder! Mindet om den svundne Lyksalighed er den Ulykkeliges sidste Held. Hver Morgen ved Solens Opgang samlede sig Zora, mine Brødre, mine Søstre og jeg os ved min elskede Faders Telt; der ventede vi

tause

tause paa det Dieblig da han vaagnede. Ligesom ingen af os om Aftenen begav sig til Noe, før han havde modtaget hans Betsignelse, saaledes ventede han nu igien paa den, for da at begynde sit Arbeid. Vi klyngede os om Oldingens Knæ, hørte ham bede og anraabe Himlens Herre for os. Undertiden fornøiede han sig med at følge os, naar vi drev ud paa de friske Græsgange med Kamelerne, de brægende Faar, med Hingsterne der sprang omkring blandt Hopperne og med de kielne Lam, der søgte efter deres Modre. Marken gienlød af disses Skrig, af unge Hyrders Fløjter og af lykkelige Elskeres Sange, medens vore Korer, hiemme i Teltene, beskæftigede sig med Syssler passende for deres Kion, spandt Ulden af vore Faar, tillavede vor Mad, satte i Orden i vore Boliger, opdrog vore Børn, underviste dem i at prise Gud, og at høre deres Fader som Guds herlige Billed; naar vi ved Dagens Ende kom tilbage, kvægede deres Omfavnelser os; deres Kier tegn, som vi havde længtes efter, synes endnu behageligere ved den korte Fraværelse. Vor Kierlighed, altid syrig, skiondt altid tilfredsstillet, søgte at give sig tilkiende ved tusende nye Vidnesbyrd.

byrd. Den unge Brudgom eller Elsker gjør Regnskab for sin Elskerinde over sit Dagværk, og siger hende den samme Sång, hvori hendes Undigheder ere priste. Ved hinandens Side fortæres Aftenmaaltidet: Riis brunet ved Røgen, Lammekød steegt ved gloende Kul, og friske Datler, see det er vore Rætter; de ere tilstrækkelige for vor Sundhed, der altid er stærk, og for vore Ønsker, der altid ere maadelige. Efter dette tarvelige Maaltid sætte Oldingerne sig midt i en Kreds, fortælle de henfarne Fiders Tildragelser, den klække Kaluds Daad, eller Træk af den vise Almamons Godhed, eller To Elskendes Ulykker, som Skiebnen har villet friste. Man sælder Taarer ved deres Skiebne, man ønsker sig til Lykke i den behagelige Tanke, aldrig at sukke ved de samme Sorger. En almindelig Bøn forkynder Hvilens Time; man takker Himlen, for at have tilbragt en lykkelig Dag, og gaaer hen at smage den rolige Søvn, der altid følger paa en saa skøn Dag.

Mit Bryllup med Zora kom til; for at gjøre saa stor en Lyksalighed fuldkommen. Zora, ridende paa en smykket Kameel, blev ført giennem den hele Leir, under Fløiters og Paukers Lyd.

Gien=

Giennem Sløret, der indhyllede hende, fiendte man den skionne Zora, klædt i en hvid Kappe; i Ørerne, paa Benene og Armene havde hun Ringe og Armbaand af Guld. Man førte hende til mit Telt, hvis Dørtærskel hun traadde ind over, uden at berøre det med sin lette Fod. Min Fader førte hende i mine Arme, og vore Brødre, Søstre og Venner, der forbleve uden for mit Telt, høitideligholdt indtil næste Morgenrøde den lykkelige Egtemands Kierlighed og den undseelige Bruds Dyd.

Men af! Basunens Lyd fulgte strax paa de festlige Sange. Mit Bryllup var neppe holdt, før Kong Boabdils Sendebud kom, for at bede os, i Prophetens Navn at gribe til Vaaben for Guds Sag.

Sønner af Ugar, sagde han til os, Eders Brødre i Granada anraabe Eder om Hielp. Denne prægtige Hovedstad, det eneste vi har tilbage af vore Erobringer, staar Fare for, at falde i de Kristnes Hænder. De forbittrede Spanier, vor Troes Fiender, have forenet sig mod dens Mure. Har de først indtaget denne Bye, vil de sætte over til Afrika, der vil de afbrænde vore prægtige Byer,

lægge vore Mosskeer i Aske, ihjelslaae vore Præster og voldtage vore Koner; de vil trænge igien-
nem til Eders Ørkener, og fare frem med Ild og
Sværd over Eders fredelige Marker. Vi har for-
søgt at drive dem tilbage, men deres Sejre har
giort dem uovervindelige; forgieves vil J an-
raabe den Evige, thi den Evige vil straffe Eder,
fordi J forlod Eders Brødre i Nødens Tid, fordi
J glemte, at han har sat Eder paa Jorden, for
at udgyde Eders Blod til hans Troes Forsvar.

Disse Ord opflammede vor Ungdom og over-
talede vore Oldinger. Min Fader befalede strax,
at vore udvalgteste Krigere skulde drage Canada
til Hielp. Luften gienlød af Sangen, der for-
drede til Kamp:

Kiække Sønner af Agar, til Baaben!

Griber det dræbende Spyd!

Fref er Fiendens bespottende Lyd;

Haan imod Gud er hans Raaben.

Allah, o Allah!

Kiæk for den Eviges Sag er vort Mod.

Skjalver, J Kristne! for Mahomedaner!

Skjal-

Skjelver, thi snart skal I se vor Banner,
Da skal det gælde: Fred eller Blod.

Evige Allah, o Allah!

I dit hellige Navn vi udgyde vort Blod.

Spender Buen med hvæssede Pile!

Griber det blinkende Sværd!

Skræk og Død skal bebude vor Hær,
Nædsel foran os skal ile.

Allah, o Allah!

Kamp for hans Ære, hans Stemme os bød.

Skjelver, I Kristne, for Mahomedaner!

Da det skal gælde: Fred eller Død.

Evige Allah, o Allah!

For dit hellige Navn, du at kæmpe os bød.

Islamiter! vor Tro de forhaane!

Drager mod Kristne til Dyst!

Snart de se paa havende Kyst

Mahomers hellige Maane!

Allah, o Allah!

Skræk for den Eviges Ord er vor Arm.

Skjelver, I Kristne, for Mahomedaner!

Skælver, thi snart skal I se vor Banner!

Rædsel den følger; frygter vor Harm!

Evige Allah, o Allah!

For dit hellige Navn vi opløste vor Arm.

Com den styrte Vandstrøm fra Bierge,

Farer mod Fienderne frem!

Ekraft og Død skal opfylde der' Hiem!

Gud skal bedøve der' Bærg!

Allah, o Allah!

Hans er vor Vre, vor Styrke, vort Mod.

Skælver, I Kristne! for Mahomedaner!

Skælver, thi snart skal I se vor Banner!

Gangerens Fod skal vædes i Blod.

Evige Allah, o Allah!

For dit hellige Navn vi udgyde vort Blod.

I en Hast samlede sig ti tusende Krigere til
Hest. Min Fader udsøgte sex Tusend af dem,
og satte mig til at anføre dem.

Zora kom skælvende og forvirret, og fastede
sig for hans Fødder; Zora bad ham indstændig at
tillade, at hun maatte følge med mig. Døet i
Baabens Brug, var hun værdig til at ledsage os;
hun

hun burde have anført os. Min Fader stod længe i Tvivl: men mine Folgesvendes Naab, Taarerne, som han saae i mine Dine, hele Hærens Bønner, bevægede endelig hans Dmhed. Zora torde reise med mig.

Ei vil jeg fortælle dig, Kristen! den sørgelige Afsked med min Fader; ei kan jeg male dig hans Smerte ved denne grusomme Eftilsniffe. Mine Taare rinde ved Erindringen derom. Jeg seer endnu denne ærværdige Olding at slippe mig, for at trykke Zora til sit Bryst, at forlade hende for at tage fat paa mig, at anbefale os begge, at vise os ham værdige og værdige vort Fædreland, men ei at underkaste os Farer, der vare over vore Kræfter. Zora kan ikke følge dig i enhver Fare, sagde han grædende; og dog vilde hun følge dig og du være Marsagen i hendes Fald; du vilde ikke overleve hende, og din Uforsigtighed styrtede os paa eensgang din Brud og din Fader i Graven. Staan dit Liv, fiære Ismael; tank paa at mine Dine følge dig i Slagene, at min Siel uden Ophor hos dig ei forlader dig noget Dieblif, at den Landse, som truer dit Hjerte, vil med samme Stod giennembores mit,

Mans

Mens han talte disse Ord, og mine Krigere til Hest ei ventede paa andet end mig, for at reise, satte en sort Navn sig paa et Palmetræ, og opfyldte Luften med sine varslende Skrig. Min Fader lagde Mærke til den, og vilde opsætte Reisen. Men uden at anfægtes af disse Varster, der staae i alt for stor Anseelse hos vort Folk, neddyssede jeg hans kierlige Banghed, bad ham skule sin lettroende Vengstelighed, og, da jeg havde omfavnet ham sidste Gang, svingede jeg mig paa min Hest, fulgt af den skønne Zora.

Inden kort Tid naaede vi Cairoan eller Seierens By, hvor Boabdils Skibe modtog mine Sex Tusinde Krigere. Vor Overfart var lykkelig. Da vi vare satte i Land ved Almeria, begave vi os til den prægtige By, som vi var kommen til Undsætning. Boabdil var ødsel med sine Kierteegn imod os, fordeelte vore Beriber hos de rigeste Indbyggere, og vilde at min Brud skulde boe i hans eget Palads.

Men snart blev Opholdet i Granada mig forhådt. Synet af en vild Despot, omgivet af et fordærvet Hof, den almindelige Ningeagt for Sæderne, de Sæder, der vare min Nation saa

ubrug-

ubrødelige og hellige, var en Afstyelighed for Zoras Dine. Hendes sømme og rene Siel, der ei var vandt til at see andet end Uskyld og rolig Fredsomhed, skrækkedes ved Synet af Lasten, som Gæden for Elangen. Hun vilde vende tilbage til Afrika; hun bad mig hver Dag, at forlade dette ryggesløse Hof, eller i det mindste at skaffe hende bort fra en Konge, der hverken kiendte Dyd eller Samvittighed. Der tilbød sig snart en Leilighed.

Almanzor vor Anfører, den eneste agtværdige for mig, fik Underretning om, at 3 Kastilianere havde i Sinde at angribe Carthama, en By, hvorhen en berømt Stamme havde taget sin Tilflugt. Carthama, skøndt uindtagelig, behøvede dog stærkere Besætning. Albencerragerne, der forsvarede dem, vare i lang Tid opirrede mod Granaderne, vilde ikke modtage andre end fremmede Tropper i deres By, den ædle Almanzor bad mig, at lade min Kone drage derhen med Tusende af mine Beriber. Denne Skilsmisse var mig gyselig. Jeg kunde ikke forlade mine øvrige Ryttere; jeg kunde ikke leve adskilt fra Zora; men det Dnske, hun havde yttret, at komme bort fra

at forlade hende, Haabet om at hegne mig paa en
Bedrager, opfyldte min Siel med Glæde, da
pludselig dine Krigere lod sig see og omringede mig
fra alle Sider. Uden dig, var jeg maaskee slup-
pet fra dem; men din uovervindelige Arm har
sejret over mine Anstrængelser, og ved din Seier
berøver du mig de kostbareste Dieblikke af mit Liv.

Denne er Aarsagen til mine Taarer. Zora
venter paa mig og jeg er Fange; Næman er hos
Zora og jeg er i Spanierne's Vanker: kan du endnu
undre dig over mine Klager?

Afstor dine Taarer, sagde Lara til ham: det
Onde, jeg har gjort, skal jeg gjøre got igjen.
Jeg vil derhen for at bede min Konge, at give
dig din Frihed; endnu har jeg ingen Magt dertil.
Min egen Hest skal føre dig til Carthama; du skal
see Zora igjen i Morgen aarle; og dersom du, til
Belønning for min Gver, vil være min Ven, saa er
denne Gørelse mig meget kiere end alle Verens
Laurbær.

Under denne Samtale var de kommet til
Forstandningerne. Lara, som Bagten kiendte,
kom

kom igiennem med sin Fange. Han førte ham til sit Opholdssted, viste ham al Hielp som var det hans Broder, og, medens man ophyggeslig pleiede den saarede Numider, gif Lara hen til Ferdinand, for at gjøre ham Regnskab for sin natlige Udvandring.

Kongen af Arragon og hans Gemahlinde, den ædle og store Isabelle var i dette Dieblif i Raadet. En Fremmed, en Ubekiendt, beskyttet ene af Isabelle, hvis Mand opdagede i denne Ubekiendte en stor Mand, var kommet for at forklare for begge Hersterne sine store Anslag. Denne Ubekiendte var Columbus. Han foreslog Opdagelsen og Erobringen af en ny Verden: han bad kun om et Skib. Hele Raadet tog i Betænkning, at bevilge ham det, — Isabelle ikke.

Lara kom og tog Plads. De vigtige Forhandlinger hindrede Helten i at tale til Kongen, Tiden forlængedes, Natten gleeed hen: den utaalmodige Ismael brændte af Begierlighed efter at see Lara komme tilbage.

Imidlertid havde Beriberens Hest, som var flygtet fra Kampstedet, taget den samme Wei, som

R

den

den saa ofte var løbet. Drevet af Skræk, løb den i fuld Spring ad Veien til Carthama, hvor Zora sad i ængstlige Taarer og ventede sin Ægtemand. Hun saae Timerne løbe hen; hun tællede de bedrøvelige Dieblkke. Hun overtænkte alle de Farer, der kunde true ham, som hun elskede: hendes Indbildningskraft forøgede dem. De skrækkeligste Tanker svævede i Mængde for hende. En dræbende Angst rystede hendes Siel, en gyse- lig Abnelse udpressede hende Taarer og Sukke. Da hun ikke længer kan udholde den pinefulde Angst, hun svæver i, beslutter hun at drage sin fiære Ismael imøde. Hun synes, at hun vil lide mindre, naar hun søger efter Gienstanden for sit Hjertes Længsel, at hun vil stielve mindre, naar hun udsætter sig for de Farer, der true ham.

For at skuffe Bagten ved Porten, tager Zora en frigersk Dragt paa af Abencerragernes. Hun rider giennem Byen, foregiver at have en Befalning fra Osman, lader aabne for sig og drager mod Granada, i det hendes Die troer at see hendes Mand i alt, hvad hun seer.

Snart hører hun en Ganger: hun standser opmærksom, lægger Dret til; hun aander neppe.

Lyden forstærkes; Gangeren nærmer sig, dens Fødder slaae taktviis mod Jorden, og Echo gien- tager dens dumpe og ilende Fodslag. Uberagelig zittrende opdager Zora denne Ganger: dens hvide Farve, dens lange Manke bringer den samme Zora til at skælve. Hun iler og falder paa Ismael.... Ved dette Navn, denne Stemme løfter Gangeren Hovedet, vrinsker og gaaer imod Zora. Zora undersøger den: det er den, det er hendes Mand's Hest; den er ene, den er bestænket med Blod; dens Herre er sandsynligviis død, han er falden for en barbarisk Spaniers Haand.

Forvirret af sin Smerte, sin Frygt og sin Kierlighed, svinger Zora sig paa den blodige Ganger og overlader sig til dens Anførsel. Hun anklager Himlen, anraaber den, sværger at hevne Ismael. Den snilde Hest vender tilbage; den fordobblen sin Fyrighed, og fører Zora til det samme Sted, hvor hendes Elsker er kastet til Jorden. Der standser den. Zora bliver opmærksom og seer de fire Spanier, der er faldne for Veribers Haand. Nu tvivler hun ikke længer paa sit Uheld, hun søger efter Ismaels Liig og gienkender hans sønderbrudte Skjold, seer Jorden vædet

med Blod. Hun udstøder jamrende Skrig, falder halvdød ned, og i sin skrækelige Forrvivelse vælter hun sig i Støvet.

Midt i disse sørgelige Klager hører den Unk-
værdige en af de fire døende Spanier at sukke.
Hun reiser sig og løber til ham. Den ulykkelige
Saarede aandede endnu. Zora hjalp ham til
Rette og skyndte sig at bringe ham til Live igien,
og da han har faaet sine Sandser igien, udfritter
hun ham hastig om Kampen, om hans Skaar, om
dette Skjold, der ligger paa Jorden, om dette
Blod, hvormed den er bestænket. Zora beder
ham, besværges ham, Intet at sige for hende,
at fordoble eller ende den pinesulde Angst, hvori
hun svæver.

Soldaten, rørt af hendes Omhue, stønner
nogle arabiske Ord, for at gjøre sig forstaaelig for
den Fremmede. Han viser paa sine Kammerater,
og siger, at det var en Beriberi, som ene, i det
han blev angrebet paa sin Reise, har fældet dem.
Han udtaler Navnet Lara, gientager, at Lara har
hevnet dem, at dette Skjold er sønderslaaet af
ham, at dette Blod er Beriberens og udgydet ved
Laras Haand.

Han

Han har neppe udsagt disse Ord, før Zora, uden at svare ham, seende omkring sig med Vildhed i Øinene, overlægger, om hun ikke i dette Dieblig skal ende sine Dage paa det Sted, hvor Ismael faldt, Men hun vil hevne ham; denne Attraae standser hendes Haand, Hun beroliger sig, trykker Spanierens Haand med Jær; og med en afbrudt Stemme begynder hun: min Ven siger hun, viis mig, siig mig Veien til det Sted, det Sted hvor Lara aander, denne Lara Vær ikke bange, Ven, jeg skal sende nogle af dine Kammerater til dig, jeg skal komme tilbage, for at staae dig bi, hvis Himlen vil, at jeg nogen- sinde skal komme tilbage.

Den forundrede Soldat viser hende Veien, hun skalde tage. Zora griber sin Hest igen, overlader den til sin hele Fyrighed, og ægger den end mere med Sporen, hun flyver og naaer til Forskandsningerne.

Vagten vil standse hende, men hun hører ikke dens Raab. Gaae, siger hun, gaae og forkynd den uforsønlige Lara, at Statholderen i Carthama æsker ham til Kamp og venter ham her. Siig ham, at han intet Baghold har at frygte

for, jeg er ene, og forlanger han det, saa vil jeg
 slaas i en sluttet Kreds af Spanier. Er han ikke den
 feigeste af alle Mænd, saa tøver han intet Dieblif.

Vagten, forundret over flig en Driftighed,
 lader sig disse Ord gientage. De veed ikke om de
 skal adlyde. Men den Nødvendighed, Spanierne
 bære for enhver Kriger, der æfter til Tvekamp,
 gjør dem det til en Lov. En af dem gaaer at
 hente Lara. Imidlertid bærer den unge Afrika-
 nerinde, der selv i sit Maserie ei har glemt sine
 Pligter mod den lidende Menneskehed, Omhue
 for, at to Soldater sendes hen til deres saarede
 Kammerat.

Lara var ikke kommet tilbage: Ismael vent-
 tede paa ham endnu. Da den udsendte Soldat
 hører, at Helten er i Naadet, vægrer han sig ved
 at gaac derhen, af Frygt for at forstyrre det. Han
 giver sig i Snak med Numideren; han fortæller
 at Statholderen i Carthama er i dette Dieblif
 kommet, for at udøste Lara.

Du reiser Ismael sig; hans Dine tindrer af
 Vrede: Statholderen i Carthama! raaber han
 imod ham. Retfærdige Gud! du fører ham til mig,
 det er mig, den Troløse forfølger, det er mig,
 hvis

hvis Hoved han vil fortre af min ædelmodige Overvinder. Kristen! vil du tillade, at din tappre Hærfører, trættet af Striden og af denne Nats uheldige Vandring, skal gaae hen og udsætte sig for den Forræder? Nei, dersom du elsker Lara, dersom du vil høre en Fanges Stemme, som han værdiger sin Afgjælte, dersom du vil fortiene Belgierninger af mig, der overgaae din Forventning, saa laan mig dine Vaaben, saa før mig mod denne Ubencerrager, som ei er kommen uden i flette Hensigter, og da skylder jeg dig den store Lykke, at kunde vove mit Liv for en Helt, der er mit Hierte og alle Ederes Krigere saa kær.

Han taler. Soldaten er tvivlsraadig: Ismael besværges ham, han skynder paa ham, tager de Guldringe, hvormed hans Been og Arme ere prydede, og giver til ham. Han sværger ved Himlens Gud, at komme tilbage efter sin Seir og undskyldes sig for Lara; han borger for Alt med sit Liv. Soldaten overtaler endelig; tager sine Vaaben af, dem Ismael hastig isører sig. Hans Saar smertede ham under det tunge Rydd, men hans Had til Osman, hans brændende Skinsyge, den Nødvendighed for ham at hevne sig, lod ham

glemme Saar og Smerte. Han bestiger Laras Hest, slaar Bispen paa sin Hielm ned, og med Raarden i Haanden, med Hjertet fuldt af Brede, iler han til det Sted, hvor hans Kone, fortrydelig over den lange Tøven, truer, tumler Gangeren og brænder af Begierlighed efter at bade sig i Blod.

O! der forestraer en Kamp, som vil koste Seiervinderen bittere Taarer, Syvfold større Qual end Døden vil martre den, hvis Haand bliver den dræbende. Skal en af dem falde, saa gid de falde begge.

Neppes mærke de hinanden, før de, stussede af Matten, forblindede af Raserie og af et uforsonligt Had, som, af! har sin Grund i deres Kierlighed, styrte den ene mod den anden. De vogte sig nøie for, ei at tale et eeneste Ord. De frygte ligemeget, for at røbes. Det ligger dem lige meget Magt paa, ei at erkiendes. Deres blodige Sværd afværge ei Fiendens Stød, de søge blot Veien til hans Hjerte. Deres Færdighed og Smidighed, der saa ofte har vundet sig, ere i dette Dødsblik glemte. Deres Tapperhed er intet uden en blind

blind Vilddhed. De blotte sig ofte for Modstand-
derens Stød, for deebedre at ramme ham; men
enhver af dem er for hidsig til at nytte den For-
deel, den anden giver ham over sig. Ismael troer
det er Osman han saarer, og Hevn og Ekinshge
gør hans Hug forfærdelige; Zora troer, det er
Lara, hvis Hjerte hun rasende sigter imod, og sin
faldne Ismael vil hun hevne.

O uheldige Ismael, ulykkelige Zora! Kræf-
kelig er den Bildfarelse, der forblinder Eder!
Standser, I Grusomme, standser! Taler et Ord,
et eneste Ord, og I vil omfavne hinanden; med
Eders Taarer vil I afvaske de Saar, I har givet
hinanden! men disse Duffer ere forgieves. Deres
Raseri, der er steget til sin høieste Spidse, kan
Intet see og Intet høre. To Gange har Ismael
saaret Zora, og agter hende det tredie Stød; To
Gange har Zora med sit Sværd streift Ismaels
Bryst, og nuie søger hun efter en Åbning i hans
Harnisk, for ret at giennembores det, da Ismaels
Hest styrter.

Forgiæves forsøger han paa, at reise sig
igien; udmattet og forblødet nægte hans Kræf-
ter ham, at staae ham bie, og i dette Dieblif, da

Zora styrter imod ham, for at give ham det sidste Stød, raaber han hastig: hils Zora, Forræder! Alt berørte Epidsen af hendes Sværd Ismaels Bryst, da hun standser ved Lyden af denne Stemme. Det var som en usynlig Aand havde standset hendes Arm; Raseriet sagtnes og Bevisthed kom tilbage. Med en Stemme, hvori haabløs Kierlighed lod høre sin veemodige Smerte, udbrøder hun: Lara! hvor er Ismaels Liig? — Aldrig havde Osman saa sød en Stemme, tænkte Ismael for sig, og var tvivlsraadig om, hvad han skulde svare, da pludselig et Særsyn tildrog sig begges Opmærksomhed. Ismaels Hest, den Zora havde truffet i Skoven, og som havde bragt hende til denne skrækkelige Kamp, mærker sin Herre og stiller sig ved ham; frygtelig tramper den mod Jorden og Lusten ryster af dens Hvirnsken. Osman, hvor fik du den Hest? vilde Ismael spurgt, men Mæle og Sandt forlod ham og følesløs segnede han tilbage paa Sandet. Forundret studser Zora; hun vil nærme sig, men Hesten stillede sig over sin Herre og at nærme sig havde været Døden. Zora kaaer til den med sit Sværd, hun saarer den, men den blødende Ganger vil ei forlade sin Herre

anden

anden Gang. Det ahner Zora; Angestens Sved
blander sig i Blodet af hendes Saar. Hun læg-
ger sit Sværd fra sig, og nærmer sig med lofkende
Gebaerder til Hesten, der pludselig beskuer hende
og springer tilside. Med zittrende Haand slaaer
hun den Faldnes Visier tilbage, og Morgenrødens
Straaler vise hende Jsmaels dødblege Ansigt.

Bleeg som han, stum, ubevægelig, nedbøiet
af Smerte, betragter hun ham med opmærksomt
Øie; hun vil fordølge sin Forbrydelse for sig selv,
men kan det ikke, Uden at tale et Ord, uden at
gøre en Bevægelse, staaer hun uden Sands og
forsteenet. Hendes Haar flager for Morgenlus-
ten, hendes blege Læber staae aabne, hendes vilde
og bistrø Diekast staae heftede paa Jsmael. —
Min Mand! min Elskede! min Jsmael! udstø-
der hun endelig i enkelte Strævelser. — Hun vaag-
ner af sin stumme Smerte, som en Tyngden af
al hendes Qual paa eensgang vil styrte sig giennem
hendes Læber, saa raaber hun høit: min Jsmael!
og Luften gav et hvinende Gienlyd.

Ved dette Raab vaagner Jsmael: hans
Giel kommer tilbage; han samler sine Kræfter og
løfter sit Hoved. Zora, siger han, Zora . . .

er det dig . . . som berøver mig Livet! . . .
 Er det imod dig at min Haand . . . ; han for-
 stummer igien, men hans Dødt hviler paa Zora,
 og hans Haand famler om efter hendes; hun ræk-
 ker ham den og falder paa det ene Knæ ved hans
 Side. Græde kan hun ei og hendes Stemme er
 uforstaaelig.

Nu nærmede Lara sig. Han var kommet
 tilbage fra Raadet for at give Ismael sin Frihed,
 han savnede ham og fandt Soldaten, der havde
 laant ham sine Vaaben. Lara udfrittede Solda-
 ten, som skielvende fortalte ham sit Værende, og
 hvad Numideren halv havde nødt og halv over-
 talt ham til; han griber sine Vaaben, svinger sig
 paa en Hest, og iler til Indgangen af Forstænds-
 ningerne. En Hob spanke Soldater havde slaaet
 en Kreds om de to Stridende, forundrede saae de
 den Vending, Kampen havde taget, og ventede
 tause paa Udfaldet. Lara kommer og udspørger
 en og anden; forvirret og usammenhængende er
 Beretningen han faaer. Zora, troer man, er
 den ankomnes Navn der har udfordret. Zora,
 gientager Lara for sig, Ismaels Kone; Stum og
 forundret stiger han af Hesten og nærmer sig til
 det

det Sted, hvor Ismael er falden. Der stands
ser han.

Med svag Stemme og afbrudte Ord blev
Ismael ved at tale til Zora. O min Veninde,
min elskede Kone! stands din Fortvivlelse. Til-
giv dig selv din grusomme Bildfarelse, thi Ismael
har tilgivet dig. Du vilde hevne mig, og jeg
tænkte at straffe den troløse Osman: dine blodige
Hænder ere uskyldige. Det dødelige Saar, du
har givet mig, beviser mig atter din Kierlighed.
Jeg dør hos dig, og min Død er mig ikke smer-
telig. Zora! nu har vor Fader ingen flere Børn
end dig; lev for at trøste ham: skynd dig at love
mig det; Jeg føler Døden, skynd dig . . . den
nærmer sig, jeg føler den . . . Farvel, Zora,
min Elskede . . . Farvel, min eneste . . .
lev . . .

Han taug, hans Dine luskede sig, hans Hos-
ved segrede tilbage og hans kolde Haand gleed ud
af Zoras. — Taus og ubevægelig stod Zora og be-
tragtede ham nogle Dieblkke. Pludselig begynder
hendes Been at skælve, hendes Arme stivedes,
hendes Tænder klapprede. Hun bøier sig ned,
nærmer sig til Ismaels Ansigt, trykker hans Læ-
ber

ber convulsivisk til sine, klynger sig fast til ham og forbliver i denne Stilling uden Bevægelse. Dødens Blegghed laae paa hendes Pande; hendes Aandedræt hørte op.

Saaledes elste Veriberne. Det er Døden, som man frygter for, og dog er det Døden, der ene giver Noe; den var aldrig et Uheld, naar den paa eengang medtog oprigtige Venner og æmme Elskende. Ophøre at være til, er Intet, men at forlade sin Ven eller Elskede, er det største af alle Uheld. Ei er den at beklage, der dør, hvis Døden ogsaa dræber al vor Bevissthed, men i den Tilbagelevende er det vi skal ynke den ulukkkelige, den der skal jamre ved den Hensovedes Grav; det er den, der for-
 tiener vore Medynks Taarer. — Fremmed for Verden ligner han den eensomme Vandrer i eensomme, veiløse Ørkner, der længes efter det Sted, hvor hans Elskede venter ham. Taler han, da er der ingen, der giver Ngt paa ham. Taler man til ham, da er det ham et uforstaaeligt Sprog. De Ligegyldiges Tungemaal er fremmed for hans Hierte. De Mennesker, han seer, ere
 ikke

ikke hans Brødre, thi de græde ei med ham. Eene Paa sin tunge kiedsommelige Vandring, er der intet, der tildrager sig hans Opmærksomhed; hans trætte og matte Døe søger kun efter Graven; derhen er det hans Skridt bøie sig, der ønsker han at nedstige, men Graven fierner sig stedse fra ham. — O Zora, o Ismael, I døde i det mindste tilsammen! Eders Sieler altid forenede, elste endnu hinanden. Eders Skiebne, i hvor skrækkelig den er, er at misunde af det eensomme Hjerte, der Intet har uden Mindet om sin Elskede.

Med nedbøjede Hoveder og sammenfoldede Hænder stod den spanske Vagt omkring de Faldne; rause stod de og Meddynks Taare nedgleed fra mangt et Døe. Nu fattede de Marsagen til Kampens syn-
derlige Bending. Lara havde formodet Sammenhængen, nu blev den ham Visshed, og en kold Gysen giennemfoer hans Hjerte. Han nærmede sig, og vilde løfte Zora op; med Nøie fik han hendes Hænder vristede løs fra Ismaels. Han holdt hende i sine Arme, og endelig mærkede han
et

et Aandedret, svagt og som et dybt Suf. Hun slog Vinene op og nævnede Ismael. Forundret seer hun sig omkring og siger: Ismael, hvor er du? Koldfindig svarer Lara: Spanierne bringe ham ind i Leiren, og der haaber jeg han skal blive helbredet; vil Zora ledsage ham? Har bringer hende en Hest; hun bliver løftet op paa den og to Spanier gaae ved Siden, for at understøtte den vaklende Zora. Alt har de spanske Soldater lavet en Seng til Ismael paa en Vaare; med Taarer lagde de ham paa den; taase og med langsomme Skridt førte de ham til Laras Telt. Veesmodig vender Zora paa Veien sit blege Ansigt mod Lara, der rider ved hendes Side: Gode Spanier! siger hun, lever Ismael virkelig endnu? Med en Mine og en Stemme, der ei gav Vished men dog Forhaabning, svarede Lara: Kun rolig, Zora! der er Haab; Zora taug og grad.

I sig selv vilde Lara give hende et Haab, som han ikke havde selv, men han vilde rædde Zoras Liv, og med Glæde saae han hende derfor fælde Taarer; det er en mildere Bending, som den udmattede Fortvivlelse tager, og den Sorg, der udgyder sig i Taarer, hører op at være dræbende.

bende. Men der var virkelig Haab for Ismael. Den sagte Bevægelse, han kom i ved at bæres, bragde Spøer af Liv tilbage hos ham. To Kamre i et af de Huse, som Dronning Isabelle havde ladet bygge for sine Kastillianer, bleve indrømmede til Ismael og Zora. See hinanden maatte de ikke. Lara befalede Opvarterne og Engepleierne nøie at passe derpaa; han lod de kyndigste Saarlæger ufortøvet kalde, og anbefalede dem begge disse ulykkelige Numider paa det omhyggeligste. Man fandt Ismaels Saar dybe, men ikke dødelige, naar han kun beholdt Stilhed og Sindroe. Hans stærke Afmagt, der nogle Gange kom igien, var af den store Mængde Blod, han havde mistet ved sine to uheldige Kampe i denne Nat.

Ismaels første Stemme spurgte efter Zora; den omhyggelige Lara, menneskekierlig som tap-
per, forsigtig som god, var saa ofte han kunde
hos ham; han svarede ham: hun lever og er uden
Fare; hun er nær ved dig, men I maae ikke see
hinanden før om nogle Dage. Ismael tang og
Haabet gav den Lidende Taalmodighed. Zoras
Saar var hverken dybe eller farlige, men hun

L

brænd:

brændte af Længsel, efter at see Ismael. Hun mistænkte ikke den ædelmodige Lara for Usandhed, men en angstlig Frygt kunde hun ikke neddæmpe, saalænge hun ei havde seet sin Elskede. Man, maatte føie hendes Dnske, og valgte dertil en Stund, da Ismael nød Søvnens Bederqvælgelse. Hun saae ham, hørte hans svage Mandedret, fæstede varme hendes Kiuder; hvor inderlig gierne havde hun vaagnet ham, for at høre ham nævne sit Navn, men man havde sagt hende, det vilde være Fare for Ismaels Liv, naar han saae hende, og taus og stille listede hun sig ud af Kammeret igien. Da hun havde seet Ismael, gjorde Glæden mere til at helbrede hendes Saar end Salven.

Hun kaldte Ismaels Læger til sig: ædle Kristne, sagde hun, jeg veed, at I i Eders Land trænge til Guld; mit Land har nok deraf og jeg trænger ikke til det. Naar I har helbredet min Mand, og vi engang drage tilbage til Palmernes Land, skal jeg sende Eder og den ædelmodige Lara ti Kameler belæssede dermed. Lægerne betakkede sig, og sparede ingen Omhu og Flid for Ismael. Efter to Uger, havde de allerede bragt, det saa vidt, at han

han kunde taale, at see Zora og at tale med hende. Nu veeg Zora aldrig fra ham; hun pleiede ham, redede hans Leie og lærte at forbinde hans Saar, og en Berørelse af hendes Haand var Ismael den kiereste og kraftigste Lægedom.

Beriberne i Carthama og Granada havde faaet at vide, at deres Anførere vare i den spanske Leir; hver Dag saae man to eller tre Beriber ved Indgangen til den spanske Leir; omhyggelig spurgte de efter deres Ismael og Zora, thi de elskede dem begge. Ofte forte Lara en eller to af dem hen til Ismael, der fortalte dem om sin ædelmodige Ven og om de omhyggelige Læger.

Henimod sex Uger maatte Ismael opholde sig i Spaniernes Leir, før han kunde tænke paa, at vende tilbage til Granada. Zora vilde ikke forlade ham, og Beriberne maatte imidlertid vælge sig andre Anførere blandt deres Landsmænd. Saa snart Ismael var saa vidt at han kunde taale at omgaaes og tale med Mennesker, blev begge Numider daglig besøgt af de fornemste og tappreste Spanier. Man saae der Hertugerne af Mendoza og Medina, og iblandt andre den unge Ferdinand

Cortez, der siden erobrede Mexico; den stolte Gusman, den ædle Agvilar og mange andre. Med Fornøielse hørte de Zora fortælle om Beriberne og andre Afrikas Stammer. Opmærksomme og deeltagende hørte Ismael og Zora til, naar Spanierne foresang dem en Romanse om to Elskendes Troskab, Lidelser eller Held.

I den Tid, de opholdte sig her, var Gonzalvo kommen tilbage fra Fez. Neppe havde han og Lara nydt saaledes Venners Glæde, og denne fortalte ham om sine to numidiske Venner, før de maatte adskilles igien. Ferdinand sendte Gonzalvo hen med 6000 Afsturier at indtage Carthama. Ved denne Anførers Snilhed, blev det uindtagelige Carthama erobret. De tusende Beriber, som havde ligget i Besætning der, trak sig tilbage til Granada.

Den eneste, der gjorde Zora Uleilighed ved hendes Ophold hos Spanierne, var en Pater Niklas. Han truede, at føle Kald hos sig, til at omvende de Vantroende og ved Satan forblinde

dede

Maurer. Han forklarede for dem, om Kristi Undfangelse, hans to Naturer, om den hellige Treenighed, om Arvesynden, Retsfærdiggjørelsen og Transsubstantiationen; han lærte med saa udmærket en Tydelighed, at han tilsidst selv indsaae, at Maurerne ikke vare stort andet end Bæster, da de slet ikke kunde forstaae ham, men altid faldt i Søvn, naar han ventede at see Aandens Naadevirkning paa dem. Zora standsede ofte den saliggjørende Lærdom, der flød fra hans Læber, ved nogle Spørgsmaale, der som oftest satte Klerken i stor Forlegenhed, men hvis Besvarelse aldrig gjorde hende Sagen forstaaeligere. Hun endte altid Samtalen med, at Europæerne maatte være meget kloge Folk, da de kunde begribe saadanne Ting. Daglig plagede han Zora med sin kraftfulde Tale. Hun spurgde ham engang, om ikke det første og fornemste Bud i de Kristnes Love var, at elske sine Medmennesker og gjøre dem saa meget godt man kunde? Han følte, at han burde svare Ja. Nu vel, sagde Zora, saa behøver jeg ikke at blive Kristen, for at troe det; vi Beriber have samme Lære, men med alt det andet bryde vi ikke vore Horeder. Klerken taug.

Endelig nærmede den Dag sig, da Ismaels Saar igien tillod ham at reise tilbage til Granada. Gierne havde han og Zora for evig affagt alt Kien-
skab mod Kristne, der havde viist sig saa ædle og
vennsabelige mod dem, men Korans uovertræde-
lige Lov er, at Islamiten skal sægte for den hellige
Troe og dens Befiendere. Overtræderen af denne
Lov taber al Agtelse blandt sine Brødre og Sa-
lighed efter Døden. Med Laras Samtykke be-
stemte de en Dag til Afreise.

Med Deeltagelse havde Isabelle og Ferdi-
nand hørt disse Numiders Historie; de ønskede at
see dem. Zora og Ismael bleve Kongeparret fo-
restillede. Isabelles majestetiske Ynde indtog de-
res Hjerter; Kierlighed og Verbødighed følte de
for hende. Isabella tilbød Zora en Plads blandt
sine første Hofdamer; Jeg kiender ikke Landets
Stikke, var Zoras Svar, jeg vilde kun slet for-
staae at omgaaes dem. Desuden, Dronning!
vil jeg heller være den første hos min Stamme,
end den anden eller tredie i Spanien. — Den
statskloge Ferdinand tilbød Ismael og de 6000
Be-

Deriber en Bye, en Jørdstrækning og frie Udøvelse af deres Skikke og Religion. I saa mange kække og gode Uundersaattere, saae Ferdinand en betydelig Vinding. Nei, sagde Ismael, Zora og jeg har en Fader i Orken, der venter os; og hver af mine Brødre har hjemme en elsket Pige, Forældre eller Sødsfende, der vente dem. Deriberne vil desuden ikke boe i Byer, og til vort omvankende Hyrdeliv er det Land, du kan give os, for lidet. Min Taknemlighed og Ærbødighed har de Kristne; men mit Liv og mine Kræfter skylder jeg mine Landsmænd og min Tro.

Jeg giver dig din Frihed, ædle Numider! var Ferdinands Ord, men paa det Vilkaar, at hverken du eller dine Landmænd føre Vaaben mod mine Spanier. — Zora blegnede, Lara, Gonzalvo og andre Heste rynkede Panderne, men Paster Niklas smilede.

Saa behold mig! før dæ jeg den skændigste Død! udbrød Ismael, Farvel, Konge! vær ædlere mod dine brave Uundersaattere end mod mig!

Forbittret vendte han sig bort. — Nu vel, raabte Ferdinand, reis da, og naar vi sees igien, saa er det paa Granadas Mure, med Sværdet i Haanden. — Mødes vi, Kong Ferdinand! Skal du finde en værdig Modstander, — saa lod Ismaels Afsked; han tog Bora ved Haanden og gik.

Nogle svage og frugtesløse Forsøg gjorde Pater Niklas og andre Klerker, paa at hindre deres Afreise. Det var, heed det, at slippe to forvildede Saar udaf Kristi Saarestie; man mumlede om, at Kardinal Ximenes vilde forlange dem tilbageholdre i Guds og den hellige romerske Faders Navn, men man frygtede for, at fortørne Krigerne, dem man just i denne Tid saa høilig trængte til. Under Ferdinand V. laae desuden Munkenes Rænkeshyge og Forsølgelses Aand i Spanien, som i Dvale; men de vare der dog; thi de har altid været, og ikke sjelden lod de sig see, skøndt de først ret under Karl V. spirede frem og naaede under Philip II. og III. sin fulde Flor.

Med

Med Sorg og Taarer toge Ismael og Zora Afsked med Lara. Denne ædelmodige, sielne Kristen omfavnede dem. Farvel! vorder lykkelige! sagde han, og Beemod undertrykte det øvrige. — Vi har ingen Belønning at tilbyde dig, ædelmodige, sagde Ismael og trykkede Zoras Haand. — Dit Venstak, var Svaret, forlanger jeg kun, og dit, Zora. Lause rakte begge ham deres Hænder. Skyer mig i Kampen! blev Lara ved, nødig og kraftløs vilde min Arm opløste sig mod Eder. — Forbåndet være den Beriber's Haand, der udgyder Laras Blod! raabte Ismael. — Farvel! lød paa eengang fra alles Læber og de skiltes ad. Ismael glemte ei at tage sin hvide og troe Ganger med sig.

Med Fryd og Fryderaad blev det numidiske Par modtaget i Granada af deres Landsmand, der med Beundring horte dem fortælle om de ædelmodige Kristne.

Mod Slutningen af Aaret 1491 blev Granada indtaget med Storm af Spanierne. Det var en blodig Dag; mange Beriber faldt, og Ismael slap ei uden Saar. Strax efter seilede han med Zorá og de overblevne Bereber over til Afrika, kom igien til sin Drk, og modtog sin døende men glade Faders Velsignelse. Alle vegne forkyndte Ismael og Zora den ædelmodig Laras Roes.

P r o b e n.

(Et Fragment, ikke saa ganske en Fabel.)

Sia dono l'amicizia, e non mercede.

Metastasio.

Peter (G dybe Tanker, med Haanden under Kinden.)
Jeg Ulykkelige!

Ludvig. Peter! Peter! hvorledes forklar-
er jeg det? — Ekjebnen var dig ugunstig; tunge
Kaar trykkede dig, og du var roelig i Sindet,
men nu (Peter springer op.)

Peter. Roelig i Sindet? Jeg var glad!

Ludv. Du smiler Lykken til dig; du er
kommen i gode Omstændigheder; du har trium-
pheret over dine Fiender, og dog seer jeg dig hver
Dag bedrøvet; din Siæls Blødhed forandres til
Barssked; intet er dig tilpas; din hele Character
er Haardhed. Nej! jeg begriber dig ikke.

Peter. Ogsaa med dig er jeg skuffet! Jeg
troede, Du var min Ven; og Du tør her fore-
vrøyle mig den evindelige Dumbhed, at Velstand
gør glad, eller i det mindste gladere. Jeg kunde,
men jeg vil ikke, saare dig. Du er ikke min
Ven.

Ludv.

Ludv. Jeg er din Ven; jeg indseer, at der er Sandhed i din Vebreidelse. Velstand gjør ikke glad; min Mening var blot, at den stundom kan være et Middel, et Medredskab til Glæde.

Peter. Som oftest til Ulykke. Hos mig, maaſkee, til Fortvivlelse!

Ludv. Jeg indrømmer dig: de samme Soelſtraaler, som smelte Sneen, lade Saltet hentørre. Jeg talde blot i Almindelighed om en af de muelige, om end ſieldne Virkninger.

Peter. Ikke hos mig. Hele Verden er mig mørk; alting er mig øde; jeg mangler een Ting, men det er en ſtor Ting, uden den har jeg intet.

Ludv. Du elſker!

Peter. Nævn mig ikke dette for dum træſtelige Ord! Kierlighed har været min Siæls Lægedom, men er nu dens Pinſel; — dog jeg maae nævne det ſelv: jeg elſker, jeg elſker den, jeg ikke bør elſke.

Ludv. Hvorledes? Nævn dit Hierte for din Ven, undertiden ſkaffer det Lindring.

Peter.

Peter. Du erindrer den Tid, da jeg var nød til at indskrænke min Oeconomie, da jeg levede i Eensomhed paa mit Landsted.

Ludv. Ja, og at du ofte ønskede at komme i bedre Omstændigheder, for at kunne udbrede mere Held omkring dig.

Peter. Jeg maatte i den Tid ofte arbejde over mine Kræfter; ofte taale mangen Ydmygelse af den dumme Stolthed; men jeg havde en Skat i mit Huis; ved blot at tænke paa den, opklarede Himlen sig for mig; jeg velsignede Guds gode Gjord. O livsalige Dage!

Ludv. Amalia.

Peter. Gud! at jeg havde Kraft til at nævne hendes Navn. Naar jeg kom hjem, læste jeg Venindens Deeltagelse i hendes Dine. Gud og Naturen havde desuden tildeelt hende det, som henriver med magist Kraft; hendes Legems Skønhed var foreenet med en bliid Siel; og uden at gjøre sig kostbar, bortkyskede hun mangen Taare fra mine Kinder. Dog, jeg vil fortælle dig Anledningen til min grændseløse Kierlighed til hende. Men Ludvig, sig først, har du nogensinde elsket.

Ludv.

Ludv. Ja.

Peter. Med Hestighed?

Ludv. Jeg følte og saae intet andet end min Pige.

Peter. Ja saa kan du fatte mig. Engang kom jeg en Aften sildig hjem. Skuffede Forretninger havde bragt mig i en ulykkelig Sindesforfatning. Jeg havde hele Dagen igiennem erfaret saa forfærdelige Ting, at jeg mistvivlede om, at der gaves noget uegennyttigt Venskab; mig syntes at see Falskhed i hele Naturen. Amalia, ja hun! kom til mig; den Engel havde i dette Dieblif ingen Yndighed for mig. Min forspændte Phantasie lod mig i hende see en af disse hverdags Skabninger, som et heldig nyttet Dieblif, kan lade forglemme hele Mars Troelskab; som med en falsk Mine kan skuffe den Oprigtige og tilsværge ham, at hun elsker ham, men som gjør det blot fordi hun paa den Tid ingen anden har om sig, til hvem hun kan sige det samme, eller maaskee ogsaa af en Slags Medynk. Svaghed, dit Navn er Qvinden, tænkte jeg; og denne Tanke gjorde mig end mere ulykkelig. Mit hele Legeme zitterede; jeg skielvede
for

for at tale til hende. Jeg saae en medfølsende Bemodstaare i hendes Øie. Jeg vilde vende mig fra hende — men jeg kunde ikke; jeg ansaae mig som forladt af hele Skabningen. Min Siel magede ikke at imodstaae dens Trang til at meddele sig. Alma; sagde jeg, lad mig ved din Samtale lindre min Smerte, (hun trykkede mig i Haanden, og fortæl mig det; jeg længe har ønsket at vide, fortæl mig din Historie; men jeg besværges dig ved Gud, tal Sandhed; og nu Ludvig!

Ludv. Lærte du at kiende hvilken fortræffelig Pige det var.

Peter. Ja hun fortalte mig sit hele Levnetsløb; jeg sølde for mig selv, at Forstillelse et kunde føre sligt et Sprog. O den Time bliver mig evig hellig; hun sagde mig, hvorledes hendes Character var bleven dannet. Med en elskværdig Undseelse tilstod hun mig mangt et begaaet Feiltrin, som mangen Pige er mere straffskyldig ved ikke at tilstaae end ved at begaae; hun blev mig uendelig interessant. Jeg fandt at Oprigtighed ikke ganske var udødt; ved hende blev jeg forliget
 M med

med hele Verden, thi hun var mig hele Verden.
Mageløse! raabte jeg, jeg elsker dig.

Ludv. Og Amalia?

Peter. Vedblev fra den Tid af, at vise sig som en trofast Veninde; hendes Smil lod mig glemme alle Ubehageligheder; hun afflog glimrende Tilbud, for at blive hos mig. Livet blev mig til Glæde. Ikkun den Tanke, at jeg ei kunde gjøre hende saa lykkelig, som jeg vilde, trykkede mig, men Amalia pegede da paa mit Hjerte, og sagde: det er jo mit. O hvilken Pige! hun blev mig Dag for Dag mere dyrebar. Jeg kan ikke sige hvorledes — —

Ludv. Men da nu Fyrsten gav dig dette store betydelige Levebrød.

Peter. Da først begyndte jeg at blive ulykkelig. Amalia blev nu mere og mere tilbageholden imod mig. En Dag sagde jeg til hende: Nu, Gud ske Lov, kan vi forenes ved Alteret; lad os holde Bryllup i Morgen. Maaskee, svarede hun.

Ludv. Og da Morgenens kom?

Peter.

Peter. Var Amalia forsvunden; jeg har siden den Tid forgieves søgt efter hende; baade vaagende og slumrende raaber jeg paa Amalia.

Ludv. Vær ikke mistroelig, maaskee kan hun igien fremstille sig for dig, og retfærdiggøre sig.

Peter. Jeg vil selv smigre mig med dette føde Haab; men om hun nu var en af disse Sommerfugle, der flagre om fra en Blomst til en anden; Jeg ulykkelige! Jeg skal, men jeg kan ikke, Nei! jeg kan ikke glemme hende.

Ludv. Men, om nu Amalia havde hørt vor Samtale?

Peter. Himmel!

Ludv. Læs dette Brev.

Peter (læser) „Din Pige har ikke forglemt dig. Jeg vilde i en Alfkrog see, om ikke din lykkeligere Forsatning, maaskee gjorde dig lige gyldig og lunken imod mig. Jeg er, som du veed, bleven skuffet af dit Kion. Peter kan derfor gierne undskyldte denne Forsigtighed. Jeg
„har

„har svævet omkring dig, som din Skytsengel,
 „og erfaret, det jeg ønskede at erfare.“

Din

Amalia.

Hvilken Salighed i disse Ord!

Ludv. (aabner Døren til næste Værelse, og bringer Amalia ind).

Peter. Gud! elsker du mig? elsker du mig?
 sig, du er min Pige.

Amalia (falder ham om Halsen) Ja Peter
 jeg er din Pige.

C. S.

